

Sv. 054
Kč 19,90 / Sk 22,90

BASTEI
MOBA

PRVNÍ VYDÁNÍ

Hedwiga Courths-Mahlerová

Růžová řada

Tři sestry Randolphovy

Poutavý příběh o životní cestě tří půvabných sester

H. Courths - Mahlerová

Trí sestry Randolfový

P

aní majorová Randolfová vešla rozčileně do pokoje svých dcer.

„Sandro! Liselott! Suzi! Kde vězíte? Hledala jsem vás ve všech pokojích.“

„Tady, mamá!“ vykřikla Suzi se smíchem.

„Neviděly jste mé klíče? Pomozte mi je hledat, nemohu je najít. To je hrozné, jak jsem se zapotíla!“ otírala si tvář kapesníkem.

Sandra, nejstarší sestra, zůstala pohodlně sedět ve svém křesle. Maličko se ušklíbala a dál si lakovala nehty. „Kde jsi je naposled měla?“

„Kdybych to věděla, tak bych je snad nemusela hledat,“ řekla zlostně paní Randolfová.

„Ale ty nikdy nevíš, kde máš klíče, mamá,“ podotkla vyčítavě nejmladší.

„Jako bych musela myslet jen na to,“ odpověděla vzrušeně matka.

Jen Liselott se okamžitě zvedla a něžně vtlačila matku do křesla. „Klidně se posad, mamá, a já půjdu hledat klíče.“

„Ale pospěš si, Liselott. Musím dát kuchařce peníze, protože řezník, ten nestydatý člověk, už nám nechce dát nic na dluh.“

Liselott se nahnula krev do tváře, a sotva vyšla z pokoje, zhluboka si povzdechla. Zdálo se, že její sestry slovům své matky nepřikládaly zvláštní význam. Sandra si klidně dál lakovala nehty. Suzi se pohupovala na pohovce a bez zvláštního zaujetí četla knihu. Přitom mlsala bonbony. Paní Randolfová se podívala z jedné dívky na druhou. „Co říkáte té řezníkově nestydatosti?“

Sandra jen znuděně pokrčila rameny a Suzi se zašklebila.

„Mamá, nemůžeš mu to koneckonců zazlívát. Vždycky nás musí nejméně desetkrát upomínat, než mu zaplatíme. S ostatními dodavateli je to stejné, takže by ses neměla divit.“

„Nebud' prostořeká, Suzi!“

„Ptala ses nás přece, co si o tom myslíme, mamá.“ Suzi si vsunula nový bonbon mezi své pevné, bílé zuby a hrábla si rukou do kučera-vých, plavých vlasů.

„Nech už konečně toho mlsání. Odkud máš zase ty bonbony?“ napo-menula ji zlostně matka.

„Koupila jsem si je, samozřejmě – ze svého kapesného!“

„Jak si můžeš ze svého kapesného kupovat tolik sladkostí?“ řekla uště-pačně Sandra.

„Starej se laskavě o své záležitosti,“ odsekla Suzi.

„Nebud' drzá,“ odpověděla Sand-ra.

Vtom se vrátila Liselott. „Zde jsou klíče, mamá.“

V matčině hezké tváři se objevil výraz ulehčení. „Díky bohu, Lise-lott. Kde byly?“

„Ve tvém koši na papír, mamá.“

„Jak se tam jen dostaly?“ divila se paní Ellen. „Ale děkuji ti, Liselott. Ty jsi jediná, na kterou se mohu spo-lehnout.“

Sandra se podívala výsměšně na sestru. „No, jak si teď připadáš, ty dokonale sestřičko? Je líbo svato-zář?“ řekla zlomyslně.

Liselott její výsměch ignorovala. Přistoupila k oknu a zachmuřené vy-hlížela ven.

Byla jediná, která pozorovala po-měry v domě svých rodičů s hanbou a neklidem. Jejich sester se nic ne-dotklo... Sandra myslela jen na sebe a Suzi byla ještě příliš mladá a ne-zkušená. Ale Liselott cítila, že se jim ztrácí půda pod nohama. V rodině nebylo v pořádku vůbec nic. Ani fi-nance, ani domácnost. Jednou se pe-nězi přímo plýtvalo a podruhé chy-bělo na to nejnnutnější.

Liselott si nejednou přála vzít otě-že do svých rukou. Aspoň v domác-nosti by tak byla mohla zavést pořá-dek. Ale když se o to pokusila, matka

ji vždycky odbyla a sestry se jí po-smívaly. Zejména Sandra s ní pak mluvívala tónem, který jí vhněl krev do tváře.

Nemohly být rozdílnější sestry. Jak zevnějškem, tak i povahou.

Sandra, jejíž jméno bylo zkratkou Alexandry, byla bezpochyby ze ses-ter nejkrásnější. Byla však zlá a měla chladné srdce. S pravdou si nikdy nedělala starosti, když jí to mohlo přinést nějakou výhodu. Byla také na svou krásu velice ješitná. Doved-la své krásy skvěle využívat a byla mistrem koketerie.

Přestože měla mnoho nápadníků, zatím se nenašel žádný, který by byl mohl za její krásu zaplatit vysokou cenu. Chtěla udělat skvělou partii. I když nebyla proti občasnému ma-lému flirtu, vážně se zatím nikomu nezavázala.

Zatímco Sandra byla velice po-dobná svému otci, kterému se ještě stále – zcela oprávněně – říkalo „krásný Randolf“, Suzi byla přes-nou, jen mladší kopií své matky. Měla její zářivé vlasy, usměvavé modré oči a jemnou, zarůžovělou pleť. Už teď bylo patrné, že z ní bude jednou velice půvabná mladá dáma.

Byla v podstatě dobrosrdečná. Ale aby se zřejmě obrnila proti Sandri-ně jízlivosti, zvykla si mluvit poněkud arogantním tónem. Užívala jej i vůči Liselott, zejména když ji ses-tra napomínala. Ještě se nedalo předvídat, obrátí-li se její charakter dobrým nebo špatným směrem.

Sandře bylo dvaadvacet let, Suzi necelých sedmnáct a Liselott mělo být za několik měsíců dvacet. Lise-lott se zevnějškem nepodobala ani rodičům, ani sestrám. Měla pře-krásné, výrazné šedé oči. Když se dí-valy měkce a zasněně, dostaly zvláštní, temnou barvu. Většinou však jasně zářily a prozrazovaly pevnou vůli a klidnou rozhodnost. Nebyla tak nápadně krásná jako

Sandra. Ale kromě krásných očí měla nádherné hnědé vlasy, které jí Sandra záviděla.

Ve společnosti dokázala Sandra oslnit, zatímco Liselott se většinou držela v pozadí. Sandra dokázala být velice zábavnou společnicí. Doma se chovala naprosto opačně.

Liselott přenechávala sestře její nápadníky bez závidění. Bolelo ji však, že muž, kterého milovala, jí nevěnoval jediný pohled od chvíle, když poznal Sandru. Pečlivě však svou bolest skrývala.

Zatímco Liselott stála u okna a dívala se ven, Sandra dělala dál uštěpačné poznámky o její dokonalosti. Chvilí jen mlčky naslouchala. Pak se však obrátila a postavila se přímo před Sandru. Bylo zvláštní, jak její pohled dokázal být výmluvný. Sandra se jí ještě chvíli vysmívala, ale pak se ve svém křesle nepříjemně zavrtěla.

„To je hrůza, jak vypadáš. Úplně jako postrach rodiny, teta Klára má stejný pohled, když se jí něco nelíbí. A jí se neustále něco nelíbí. A vůbec se hodně podobáš té nesnesitelné staré panně.“

„Teta Klára není ani postrach rodiny, ani nesnesitelná stará panna. Moc bych si přála, abych byla tak cílevědomá, silná osobnost, jako je ona.“

Sandra pokrčila rameny, ale Suzi se hlasitě rozesmála. „Nebesa, Liselott, ty máš ale legrační vkus! Teta Klára je všechno jiné než kráska, které by se chtěl někdo podobat, jen oči jste obě zdědily po dědečkovi. Sandra tě chce jen zlobit, aby tě vedla z tvého proslulého klidu.“

„Kdyby mne měly všechny Sandřiny útoky vyvést z klidu, pak bych ze zlosti nikdy nevyšla. Ale nesnesu, aby někdo pomlouval tetu Kláru, na to si jí příliš vážím.“

„Moc ráda bych věděla, co je na té venkovské otravě k obdivování. Pro-

Courths-Mahlerová

sím vás – už o ní nemluvte, nebo se zde objeví jako vlk v té bajce.“

Liselott se obrátila k Suzi. „Ty prostě nesnášíš, že teta Klára vzděky říká pravdu a kritizuje tvé nezpůsoby.“

„Pha. Nejen mne. Strká nos do všeho, po čem jí nic není! Ona mne nemá co kritizovat!“

Liselottin pohled zvážněl. „Suzi, nenech se přece ovlivnit Sandrou! Jsem smutná, když o ní slyším tak ošklivě mluvit. Copak nemáš radost, když nám k narozeninám a k Vánocům posílá všem krásné dárky?“

Suzi se začervenala, ale přesto odpověděla klackovitě: „Ale co – na to má přece člověk bohatou tetu, aby mu posílala dárky!“

Liselott potlačila povzdech.

Proč jen tak zřídka mezi nimi panoval mír? Když byla se Suzi sama, dokázala být milá a srdečná. Ale jak se objevila Sandra, bylo okamžité po míru. Bylo zřejmé, že příčinou sporů bývala Sandra.

Paní Ellen mezitím spěchala se svými znovu nalezenými klíči k psacímu stolu, aby si odtud vzala peníze. Ale našla jen pár drobných.

Bylo pro ni typické, že neměla přehled o stavu své pokladny. Pokud byly peníze, rozhazovalo se plnými hrstmi. Když byla pokladna prázdná, paní Ellen se jen bezmocně divila.

Chvilí se dívala nerozhodně na drobné. Pak nechala psací stůl otevřený a běžela do pokoje svého muže.

Willy Randolf ležel na pohovce a kouřil cigaretu.

„Tu je ale hrozný vzduch!“ Ellen běžela k oknu a dokořán je otevřela.

Její manžel se ani nepohnul. „Co zde chceš, Ellen?“

„Potřebuji peníze.“

„Peníze?“

„No ano.“

Hlasitě se rozesmál. „Jestli něco v mé pokladně najdeš, Ellen, tak jsi kouzelnice,“ zažertoval lehkomyslně.

Podívala se do jeho lhostejného obličeje. Jeho oči měly stejný chladný výraz jako Sandřiny.

„Má to znamenat, že mi nemůžeš dát peníze?“

„Ano, přesně to to má znamenat. Lituji.“

„Bože, ale já musím mít peníze, Willy!“

„Vždyť jsem ti teprve včera dal dvě stě marek.“

„To ano, ale musela jsem zaplatit různé maličkosti.“

„Když jsi tak lehkomyslná a platíš dluhy. Na to jsem ti ty peníze nedal.“ Vytáhl peněženku a podal ji své ženě. „Tady, Ellen, převrať ji a uvidíš, co tam najdeš. Moc toho nebude.“

Ellen se podívala do peněženky. Bylo tam asi čtrnáct marek. „A to je skutečně všechno, Willy?“ zeptala se. „Pak musíš ihned opatřit peníze.“

„To se lehko řekne, ale hůř udělá, v naší situaci.“

„Ty jsi zase hrál. Předevčírem jsi měl ještě několik set marek!“

„Správně, měl jsem ještě tři sta marek. Ale měl jsem smůlu ve hře a všechno jsem prohrál, až na to, co jsi našla v peněžence.“

„Ta prokletá hra!“ vykřikla zlostně.

„A tak dále a tak dále, to už znám,“ řekl chladně a jeho hezký obličej byl náhle skoro ošklivý. „Nadáváš na hru, jen když prohrávám. Ale když přijdu domů s výhrou, tak proti hře nic nemáš. A pokud nás to zničí, je to stejně tvoje vina jako má.“

Ellen ho jen mlčky pozorovala. Jak ho kdysi milovala! Šla do toho manželství tak šťastná!

Její otec byl velice zámožný muž. Dal jí vysoké věno a zaplatil také značné dluhy jejího muže. Až do otcovy smrti před dvanácti lety žili stále nad své poměry. Po otcově smrti dostala Ellen ještě osmdesát tisíc. Část šla okamžitě na dluhy a zbytek velice rychle spotřebovali, přestože měl Randolf jako major vysoký plat.

Teď, když byli s kapitálem u konce, nevěděli, kam tolik peněz zmizelo. Přemýšleli, jak by se dostali k penězům, a nakonec se shodli v tom, že jejich jedinou záchranou je teta Klára.

Klára se neprovdala a zděděné jmění si uchovala. Kromě toho byla finanční génius jako její otec. Na jeho radu uložila jmění do bezpečných cenných papírů a spokojila se s menším, ale jistým výnosem.

Manželé Randolfovi teď s jistotou počítali s majetkem tety Kláry, protože Klára svou sestru velice milovala. Byla o několik let starší než Ellen.

Major si zapálil novou cigaretu. „Milá Ellen, musíme se zase obrátit na Kláru. Protože to spěchá, můžeme jí poslat telegram.“

„Ne, to nesmíme, Klára to nesnáší.“

„Hm, pak ovšem ne, musíme ji udržovat v dobré náladě. Tak jí napíši. Kdybych byl věděl, že budeš s těmi dvěma sty marky tak brzy hotová, byl bych to už udělal.“

„Proč jen pořád hraješ?“

„Protože jsem už několikrát hodně vyhrál a myslel jsem, že vyhraju i tentokrát. Ale nechme teď výčitek! Raději přemýšlejme, jak bychom se z té situace dostali. Dívčata něco nemají?“

„Sotva. Suzi všechno okamžitě odnese do cukrárny a Sandra nikdy nic nemá. Už včera mne prosila o peníze.“

„A Liselott? Už nám přece několi-
krát vypomohla...“

„Liselott je skutečně šetrná. Ale
je mi vždycky trapně, když ji mu-
sím nechat nahlédnout do našich
financí.“

Major se zvedl. „No, pak si s ní sám
promluví.“ Když šel kolem zrcad-
la, vrhl na sebe spokojený pohled.
Byl stále ještě velice pěkný a ele-
gantní muž.

Paní Ellen odešla do kuchyně
a major do pokoje svých dcer.

„Dobrý den, děti!“ řekl vesele.
„No, co zde provádíte?“

Suzi se mu okamžitě pověsila ko-
lem krku. „Hrozně se nudíme. To je
opravdu zvláštní, že se také jednou
u nás objevíš.“

„A to dnes nemáte nic v plánu?“

„Ach, Sandra a Liselott jdou do di-
vadla. Já jako obvykle musím sedět
doma. Je neslýchané, že se se mnou
stále ještě jedná jako s dítětem.“
Suzi si povzddechla. „Kdybych měla
na útěchu aspoň pár čokoládových
bonbonů. Ale jsem totálně na dně.
Věnuj mi pár marek, papínku!“

Randolf se zasmál. „To jsi dnes na
špatné adrese, Suzi. Doufal jsem, že
mne založíš,“ řekl.

„Má pokladna je taky úplně
prázdná, papá. Stejně jako Suzi jsem
doufala, že mi něco dáš,“ přidala se
Sandra.

Major vrhl postranní pohled na Li-
selott. Seděla pobledlá nad šitím.

„Tak už nám zbývá jediná naděje
– ty, Liselott. Ty jsi přece náš fi-
nanční génus a máš vždycky peníze,
když jsme všichni na suchu. Můžeš
mi vypomoci? Jen na několik dní, než
něco dojde od tety Kláry.“ Major to
řekl žertovným tónem a přistoupil
k Liselott.

Nezvedla k němu oči, ale vstala...
„Mám ještě sto deset marek, papá,“
řekla nezvučně.

„A – podívejme se na tu kapitalist-
ku!“ vykřikl radostně Randolph.

Courths-Mahlerová

Liselott šla k jedné skříňce a ote-
vřela ji klíčem, který nosila stále
u sebe.

Suzi spráskla ruce... „Liselott, od-
kud máš tolik peněz?“

„Dostala jsem přece od tety Kláry
sto marek, stejně jako vy. A deset
marek mi zbylo z kapesného.“ Lise-
lott podala peníze otci.

Vzal si je s žertovnými slovy a po-
hladil dceru po tváři. „Za několik
dní je dostaneš zpátky, Liselott.“

Prudce zavrtěla hlavou. „Ne, ne, já
je nepotřebuji!“ vykřikla.

„Ale Liselott, ty jsi bláznínek!“

Major se uhodil do prsou. „Samo-
zřejmě, že ty peníze dostaneš zpět.
Přece tě nebudu okrádat, Liselott,“
řekl důrazně.

Podívala se na otce znepokojeně.
„Papá, kvůli mně nemusíš tetu Klá-
ru prosit o peníze.“

„Děvčátko, ty si myslíš, že nám
těchto pár marek pomůže z louže?
Teta Klára nám bude muset vypo-
moci větší částkou! Dostaneš tedy
své peníze zpět – a deset marek
k tomu jako odměnu.“

„A co já, papá,“ obrátila se Sand-
ra na otce s koketním úsměvem. Po-
díval se na ni se zalíbením.

„Ach, ty čarodějko, chceš svého
otce očarovat? No dobrá, dostaneš

VE DRUHÉM POLOLETÍ 1996 V ROMÁNOVÉ ŘADĚ H. C.-MAHLEROVÁ VYCHÁZÍ:

- sv. 055 Cvrčku, jak já tě miluji...
- sv. 056 Mezi pýchou a láskou
- sv. 057 Když se dva mluví
- sv. 058 Já chci!
- sv. 059 Odpust', Lori
- sv. 060 Závěr

také deset marek navíc, až dojdou peníze do tetý.“

Pak s úsměvem zatahal Suzi za její světlé vlasy, Sandře políbil s přemrštěnou galantností ruku a Liselott jen letmo pohládl po vlasech.

Na chodbě potkal svou ženu. Dívala se na něho tázavě. Jen přikývl a oba vešli do Ellenina salonu.

„Liselott měla naštěstí ještě sto marek. Jen ať s tím vyjdeš, dokud Klára nepošle peníze! Okamžitě jí napíšu.“

„Ano, a nezapomeň ji od nás všech srdečně pozdravovat a popros ji, aby nás brzy navštívila.“

„To po ní tak toužíš?“

„Ach, vždyť víš, že toho nemáme moc společného. Ale žije sama a má radost, když ji pozveme. A kromě toho s ní musíme udržovat dobrý vztah.“

„Máš pravdu, musíme ji udržovat v dobré náladě. Posledně už trochu škudlila. Myslím, že bychom měli pro jistotu žádat hned o větší částku.“

O tři dny později seděla rodina v jídelně.

Rodiče neměli právě nejlepší náladu, protože peníze od Liselott přes veškeré šetření byly už skoro pryč a o Kláře ani slechu.

Seděli mlčky, každý pohřížen do svých myšlenek. Náhle se objevil majorův sluha s poštou. Mezi novými byl tentokrát i dopis.

Major po něm rychle sáhl a podíval se na obálku. „Od Kláry!“ Rychle otevřel dopis a četl. Pak jej beze slova předal své ženě.

Klára psala:

Milá sestro, milý švagře!

Na Váš poslední dopis Vám musím přinést odpověď osobně. Mám do-

jem, že si musíme důkladně promluvit. Čekejte mne v neděli v poledne. Srdečně Vás zdravím

Klára

Paní Ellen klesla ruka s dopisem. „Co si o tom myslíš, Willy?“

Trochu nuceně se zasmál. „Hm, tentokrát asi budeme muset vyslechnout malé kázání. Ale s ní se dá mluvit. Mně jen tak lehce neodolá!“

Pohládl si vous se samolibým úsměvem. Byl velice ješitný a byl vždycky přesvědčený, že by byl Kláru získal, jen kdyby byl chtěl. Zvolil si samozřejmě pěknější Ellen. Byl přesvědčený, že Klára zůstala svobodná jen kvůli němu. Ale v tom se velice mýlil. Klára neměla o svém švagrovi valné mínění. Už dávno prohlédla jeho povrchní charakter. Jeho krása na ni vůbec nepůsobila. Nikdy nemohla pochopit, že někomu mohl připadat neodolatelný.

Že Klára Arnstettenová zůstala neprovdaná, mělo jinou příčinu. Přestože nebyla zvlášť hezká, neměla nouzi o nápadníky, snad i kvůli svému majetku. Byla však chytrá a nestála o to, stát se jen přívazkem ke svému majetku.

V mládí však i ona prožila velkou lásku. Jeden mladý lékař se do ní zamiloval, ctil její ušlechtilou povahu a ona toho chytrého muže také milovala. Ještě než se mohli vzít, zemřel na otravu krve, kterou si přivodil při výkonu svého povolání. O tomto Klárině vztahu nevěděl nikdo jiný než její otec. A Klára pak zůstala celá život sama.

Paní Ellen byla stísněná. „Já nevím, ale mám nepříjemný pocit, když pomyslím na Klárinu návštěvu.“

Sandra vykřikla: „Přijede teta Klára? Nebesa, to bude zase ‚milé‘!“

Jde člověku na nervy a vypadá tak staromódně a maloměstsky. Nepřipustím, aby mne s ní někdo viděl.“

„Vždyť nezůstane dlouho,“ utěšovala ji matka.

„Rozhodně dost dlouho na to, aby mně zkazila náladu. Ještě štěstí, že nepřijede už dnes a nemůže nám zkazit zahradní slavnost u komerčního rady Valentina.“

V Liselott se odehrával zápas mezi strachem z Kláry a touhou po jejím rozhodném jednání, ze kterého vycházel klid a jistota.

Major vstal a odešel do služby. Obě sestry pak vyhledaly svůj pokoj. Sandra našla Suzi, jak opřená o oba lokty leží na pohovce a čte.

„Okamžik, Suzi,“ řekla ironicky Sandra, „mám pro tebe úžasnou novinku.“

„Tak ven s ní.“

„Zítra přijede teta Klára!“

Suzi otřesena vyskočila. „No to mi ještě tak chybělo! Teta Klára! Ta se nám podívá až do žaludku. Na to opravdu nemám náladu.“ Dopadla ochromeně do křesla a bezmocně svěsila paže.

Liselott se na ni podívala vyčítavě. „Suzi, nemluv tak! Uvědom si, že už nejméně dva roky žijeme z její milosti.“

„Ach, ty jsi vždycky tak legračně svědomitá. Sandra má pravdu, když říká: Co by ta stará panna dělala s těmi penězi, kdyby je nevydávala pro nás?“

„A Sandra je pro tebe, bohužel, zářným příkladem. Byla bych ráda, kdybys raději spoléhala na své dobré srdce.“

„Nebo hlavně na Liselottino kázání,“ vysmívala se Sandra.

Suzi chvíli pozorovala Liselottin smutný obličej. Pak řekla váhavě. „Máš vlastně pravdu. Není hezké tetu Kláru využívat, když ji nesnášíme. Ale co nám zbývá? Já se jen bojím jejích přísných očí.“

Courths-Mahlerová

Chvilí bylo ticho.

Sandra a Liselott se připravovaly na zahradní slavnost a Suzi je pozorovala. „Vy se máte,“ povzdechla si. „Já musím věčně jen sedět doma. Kéž bych už byla starší!“

„Potom poznáš, že všechny slavnosti nemusí být zábavné, Suzi. Mnohokrát bych raději zůstala doma,“ řekla tiše Liselott.

Sandra se na ni podívala výsměšně. „Jdi do kláštera, Ofélie!“ vykřikla pateticky. Pak obrátila k Suzi: „Nedej se zmást, maličká! Slavnosti jsou božské a já se na všech ohromně bavím. Však to poznáš sama. Jednou tě přece musí uvést do společnosti.“

Suzi vzdechla. „Tak obletovaná jako ty nikdy nebudu, Sandro. Snad se budu líbit ještě méně než Liselott. Jsem obyčejný typ německé dívky. Blond, modrooká, s růžovou pletí. To bylo v módě tak před sto lety. Ale dnes přitahuje muže žena, která má v sobě něco zvláštního. Ty jsi teď rozhodně v módě, Sandro. Především dovedeš mužům vyrazet dech. Liselott je také svým způsobem neobyčejná, i když je příliš sentimentální. To muži nemají rádi. Ale nejhorší je, když člověk nemá na sobě vůbec nic zvláštního.“

Sandra se zasmála a tentokrát se ani Liselott neubránila smíchu.

„Jen bych ráda věděla, odkud víš, co mají muži rádi, a co ne.“

„Ale Liselott, přece už nejsem dítě a chodím s otevřenýma očima. Obě dvě mi se svými kavalíry poskytujete spoustu látky k pozorování. A vůbec, za kulisami leccos zajímavého vyslechnu. Když například někdo zbožňuje Liselott, netrvá dlouho a je po zbožňování. Stačí, když se objeví Sandra, udělá na něj krásné oči, na-

sadí svůj úsměv, prohodí několik zá-
bavných slov – a nápadník už má pro
Liselott jen pár zdvořilostních vět.“

Sandra se zhoupla graciézně v bo-
cích. „Přece nemohu za to, že se všem
mužům líbím. Rozhodně se nesna-
žím Liselott odloudit její ctitele.
Nebo si to snad myslíš, Liselott?“

Při těchto slovech se podívala na
sestru. V jejím pohledu bylo něco fa-
lešného, neupřímného.

Liselott se na ni nepodívala a klid-
ně odpověděla: „Je přirozené, že se
víc líbíš, protože jsi krásnější a zá-
bavnější. Já jsem příliš vážná a snad
i trochu těžkopádná. Nemohu a ne-
chci s tebou soutěžit – nezáleží mi na
tom, kolik mám ctitelů.“

Suzi se zasmála. „Tobě záleží jen
na jednom, to jsem už dávno po-
znala.“

Liselott temně zčervenala a sklo-
nila se ke svým tanečním střevíč-
kům, aby zakryla rozpaky.

Sandra se k ní rychle obrátila.
„Kdopak je to ten jeden?“ zeptala se,
přestože to moc dobře věděla.

„Ale vždyť to poznáš, Sandro.
Mám jí to prozradit, Liselott, aby
toho jediného vypustila ze svých
sítí?“

Liselott se ovládla a zůstala klid-
ná. Podívala se přísně na Suzi a řek-
la: „Zakazuji ti, Suzi, abys mne spo-
jovala se jménem nějakého muže.“

Suzi udělala komickou grimasu.
„Bože, nemusíš se hned tak zlobit!
Vždyť jsme přece jen mezi sebou. Ale
dej si poradit a řekni Sandře jeho
jméno. Pokud je slušná, musí ho vy-
pustit ze hry. Jestli to neuděláš, je
pro tebe ztracený.“

Liselott pečlivě složila několik
kusů prádla. Už nebyla červená, ale
velice bledá. „Mluvíš nesmysly,
Suzi! A vůbec – jak by mi mohlo zá-
ležet na muži, který na mne zapo-
mene pro jinou? Vůbec by mi za to
nestál.“

„Ó, jaká hrdost!“ vykřikla Sandra.

Liselott se na ni klidně podívala.
„Copak tu hrdost nemůžeš pochopit,
Sandro?“

„Přirozeně, Liselott! Ale Suzi má
pravdu: Jestli máš o někoho skuteč-
ně zájem, tak mi to řekni, abych ti
nevědomky nevstoupila do cesty.“
V očích měla vyzývavý výraz.

Liselott měla bolestí stažené čelo,
ale bez pohledu na Sandru klidně
odpověděla: „Nemám koho jmeno-
vat a znovu opakuji: Muže, jehož
věrnost závisí jen od toho, že ho ta
druhá nechce, bych se za nic na svě-
tě nepokusila zadržet. A tím bychom
mohly s tímto tématem skončit.“

Vila komerčního rady Valentina
ležela na okraji města u lesa. Krásná
stavba uprostřed parku se starými
stromy působila jako zámek.

Komerční rada dříve bydlel ve
městě ve starém domě svých rodičů,
ve kterém byly i velké obchodní pro-
story a sklad zboží. Narodil se v to-
to domě, stejně jako jeho otec a po-
zději i jeho děti – syn a dcera.

Bohatě se oženil, takže se jeho ma-
jetek nejméně zdvojnásobil. Rozšířil
svůj podnik, postavil továrny a po-
zději založil akciovou společnost. Po
výstavbě proslulé dělnické kolonie
byl jmenován komerčním radou.

Čeho se rukou tohoto muže dotkla,
dopadlo skvěle. Jen v rodinném ži-
votě mu štěstí nepřálo. Dva roky po
přesídlení do nového domova one-
mocněla jeho dcera tyfem a zakrátko
zemřela. Brzy nato dostal jeho
syn Robert zánět plic. Sice se uzdra-
vil, ale lékaři prohlásili, že je na-
prосто nezbytné, aby trávil delší čas
na jihu, aby se jeho plíce zcela
uzdravily.

Robert Valentin žil tedy pět let na
jihu a z toho poslední dva roky v Ká-

hiře. V letních měsících se s ním rodiče setkávali na jihu Švýcarska, ale domů se celou tu dobu nedostal, protože podnebí jeho rodného města pro něho bylo velice nepříznivé.

Tak žili rodiče sami ve své vile, v neustálých obavách o život jediného syna.

Toto léto konečně lékaři dovolili, aby se Robert vrátil domů. Rodiče byli přešťastní a Robert si doma zase rychle zvykl. Velice toužil po společnosti a proto jeho rodiče uspořádali velkou zahradní slavnost. Do vily se měl po dlouhé době zase vrátit život.

Major Randolf vyjel vozem se svými dámami z domu kolem páté hodiny. Suzi se dívala za vozem s povzdechem. Byl pro čtyři osoby zjevně těsný, ale vzhledem k omezeným finančním možnostem si nemohli objednat ještě druhý vůz. Vyšli se tedy na cestu v nepříliš dobré náladě.

Liselott seděla ve svém koutku bledá a dívala se z okna. Věděla, že se setká s Heinzem Rottmannem, a že si jí zase sotva všimne, jak se objeví Sandra.

Heinz Rottmann byl chytrý a řádný muž vážných zásad a čistého charakteru. Byl do města přeložen jako důstojník asi před rokem. Sandra tehdy nebyla doma.

A tak Heinz poznal napřed Liselott Randolfovou a zřejmě na něj udělala hluboký dojem. Vyhledával její společnost tak často, jak to bylo možné. Tančili spolu a vedli vzrušené debaty.

Liselott se do něj hluboce zamilovala. Děkovala dobrotivému osudu, že jí přivedl do cesty tohoto muže a otevřela lásce celé své srdce.

Zdálo se, že Heinz Rottmann cítí

Courths-Mahlerová

stejně. Když Liselott jen zahlédl, jeho tmavé oči zazářily a hlas zněl srdečně, když s ní hovořil. Ještě jí však ani slovem neprozradil, co k ní cítí. Byl chudý a věděl, že ani major neoplývá pozemskými statky. Zatím nemohl na sňatek pomýšlet. Byl natolik čestný, že nechtěl vzbuzovat naděje, které nebyl schopný splnit. Jeho rozum byl zatím ještě silnější než jeho láska, i když byl Liselott velice nakloněn.

Liselott byla přesto šťastná. Nepotřebovala vyznání. Milovala a cítila instinktem milující ženy, že je milována.

Potom se však vrátila domů Sandra a všechno se rázem změnilo.

Sandra okamžitě poznala, co se odehrává mezi Heinzem a její sestrou. Její srdce začalo okamžitě hořet pro toho urostlého muže.

Nebyla zvyklá brát ohled na sestru. Nesnesla, že existoval někdo, kdo dával Liselott přednost. A tak začala sprádat své osvědčené sítě a nasadila své umění koketerie, aby Heinze okouzila. Její krása a její pohledy ho fascinovaly. Její půvab a duchaplnost ho poblouznily.

V tomto opojení zcela zapomněl na to, co cítil k Liselott.

Přestože Sandru také trochu okouznil, věděla předem, že z tohoto vztahu nemůže být nic jiného, než přechodný flirt.

Ani na chvíli nemyslela na to, že by se za toho nemajetného muže provdala. Mohla mu sice snad věnovat své srdce, ale její ruku získá jen ten, kdo může její krásu nabídnout skvostným rámem. Flirt s Rottmannem byl pro ni jen příjemným rozptýlením.

Velice dobře věděla, že před jejím příjezdem Heinz vyznamenával svou přízní Liselott a že to bylo vzájemné.

Liselott velice trpěla Rottmannovou proměnou, protože se jí od té doby, kdy poznal Sandru, nápadně vyhýbal. Nesměl však tušit, jak ji to bolí. Proto se k němu chovala se zdánlivým klidem, že skoro uvěřil, že se mylí, když si myslel, že ho Liselott miluje.

Když si Randolfovi odložili v šatně, uvedl je sluha do velkého sálu. Domácí pán a jeho žena tam vítali hosty. Komerční rada byl poněkud korpulentní pán. Jeho prořídle vlasy byly už místy šedivé a jeho pohled byl pronikavý, ale nepůsobil nepříjemně. Vypovídal o jeho neobyčejné chytrosti a duchaplnosti.

Jeho paní, hubená, vysoká padesátnice, stála strnule po jeho boku. Její oči, které byly většinou jako bez života, ožily jen tehdy, když uviděla svého syna. Pak z nich bylo možné vyčíst hlubokou bolest a vyplakané slzy minulých let. Bylo na první pohled patrné, že tato žena nebyla šťastná.

Major a jeho dámy byli přijati velice srdečně. Okamžitě blahopřáli hostitelům k návratu jejich syna. Major se po něm rozhlížel.

„Náš syn je mezi mladými na zahradě. Přivítá vás venku. Vy, pane majore a vaše paní si na něj ještě budete pamatovat. S mladými dámami se musí teprve seznámit, protože když odjížděl, byly to ještě malé holčičky,“ řekla paní komerční radová sice laskavě, ale svým chladným způsobem.

Když Sandra a Liselott vešly s rodiči na terasu, objevil se před nimi pohyblivý, nádherný barevný obraz. Pod velkou, červenobílou celtou stála rozesmátá skupina mladých lidí. Starší hosté zůstali buď na terase,

nebo se odebrali na velký trávník s celou řadou barevných slunečníků různých velikostí.

Služebnictvo roznášelo podnosy s občerstvením a v pozadí bylo slyšet hudbu.

O zábradlí terasy se opíral štíhlý, vysoký důstojník s temně opálenou tváří. Jeho tmavé oči zazářily, když zpozoroval přicházející skupinku. Okamžitě se jeho pohled setkal se Sandrinyma očima.

Byl to Heinz Rottmann. Rychle přistoupil k rodině a přivítal ji. Na Liselott se podíval trochu nejistě, ale rychle se obrátil k Sandře.

„Díky Bohu, že tě konečně zase vidím, miláčku,“ pošeptal jí vzrušeně. „Už jsem touhu po tobě nemohl snést. Mám ti toho tolik co říct. Musíme si dnes rozhodně najít aspoň jednu nerušenou hodinku. Snad bychom se mohli sejít nenápadně v parku.“

Sandra se opatrně rozhlédla. „Nech mne přemýšlet, Heinz! Ale buď, proboha, opatrný a moc se vedle mne neukazuj.“

„Ty tajnosti jsou pro mne skoro nenesitelné, Sandro.“

Významně se usmála. „Vždyť je sdílnější se mnou – copak to není sladké?“

„Miláčku, neďívej se tak na mne, vždyť už se stejně sotva ovládám.“

„Ale musíš se ovládat – stejně jako já. Tak – a teď ti řeknu, kdy a kde se sejdem.“ Pak už se bavili o bezvýznamných věcech.

Mezitím pozdravil syn domu majora a jeho paní a dal se představit Liselott. Liselott se dívala s přátelskou účastí do úzkého, opáleného obličeje Roberta Valentína. Ještě dnes nepůsobil dojmem zdravého člověka. Jeho středně vysoká postava se skláněla trochu dopředu a v jeho pohybech byla jistá únava. Byl zjevně podobný na svou matku. Připomínal ji i svou pomalou řečí, jen oči zdědil po otci. V ocelové

modrých očích chvílemi zahořela prudká žízeň po životě a jakoby potlačovaná touha po něčem, co zatím nepoznal. Ty podivné oči se vůbec nehodily k jeho pomalému jednání. Liselott si pomyslela, jak byl politováníhodný tento mladý muž, který už pět let musel zápasit s nemocí a odříkat si všechny radosti. Mluvila s ním vřeleji, než byla zvyklá. Její klidné, srdečné chování bylo pro něho přímo osvěžením po plytkých hovorech všech těch mladých dam, které koketovaly se synem milionáře.

Zatoužil odejít s tou sympatickou dívkou někam do ústraní a proto ji poprosil: „Chtěl bych si s vámi ještě chvíli povídat, milostivá slečno, jestli nebudete považovat za příliš neskromné, že si osobuji právo na vaši společnost. Dovolíte?“

Liselott přátelsky přitakala.

V té chvíli přicházel k synovi komerční rada se Sandrou.

„Milý Roberte, chtěl bych tě seznámit i se slečnou Sandrou Randolfovou, Liselottinou sestrou.“

Robert se otočil a uviděl oslnivě krásnou dívčí tvář, která se na něj dívala s okouzlujícím úsměvem.

Robert chvíli nebyl schopen promluvit. Pocítil, že se mu všechna krev nahrnula k srdci. Zalupal po dechu, jeho oči se rozšířily, jako by chtěl tu krásu do sebe vsát.

Sandra viděla a cítila, že si zase jednou okamžitě podrobila mužské srdce. A v zápětí si uvědomila, že to srdce patří jedinému synovi milionáře. Horečně zapřemýšlela. Jako by se potácela, zachytila se Liselott a opřela se jí o rameno. Působilo to velice dojemně. Zdálo se v té chvíli, že ona je mladší a hledá ochranu u své starší sestry. Pak se bezmocně podívala na Roberta.

Robert od ní nemohl odtrhnout oči. Její zdánlivá bezmocnost v něm probudila pocit síly.

„Jsem velice rád, že jsem vás mohl poznat,“ řekl vzrušeně.

Sandra zazářila milým úsměvem. Vědomí, že před ní stojí tak něsmírně bohatý mladý muž, jí vehnalo červeně do tváří.

„Vlastně jsme už staří známí, pane Valentine,“ řekla lichotivě.

„Prosím, pomozte mé paměti, já si bohužel nevzpomínám,“ prosil Robert.

Zhluboka nabrala dech a sladce se usmála. „Ještě když jsem chodila do školy, byli jsme spolu jednou bruslit. Vy si na to přirozeně nevzpomínáte, měl jste v cizině tolik zážitků. Ale já jsem nezapomněla.“

„Skoro se nenávidím, že jsem mohl zapomenout. Ale mohu na svou omluvu říct, že jsem vedl dlouhá léta neradostný život daleko od své vlasti,“ odpověděl.

Zatvářila se soucitně. „Ach, na to už nesmíte myslet! Jste doma a zdravý, a my vám chceme pomoci, abyste byl zase veselý a šťastný.“

Uchopil ji za ruku a přitiskl na ni své horké rty. „Díky Bohu, že jsem zase zdravý!“ vyhrkl vzrušeně. Rychle se však ovládl a pokračoval: „Beru vás za slovo, milostivá slečno.“

Podívala se na něho takovým pohledem, že se mu rozbušilo srdce. Na Liselott už dávno zapomněl. Bylo to jako vždycky. Sotva se objevila Sandra, Liselottin tichý půvab vybledl.

Liselott na to byla zvyklá. Klidně se vyprostila ze Sandřina objetí a ustoupila do pozadí, protože cítila, že je zde zbytečná. Vrhla však úzkostný pohled na Robertův vzrušený obličej a pomyslela si: Jestli Sandra i s tímto mužem hraje svou obvyklou hru, pak je bezcitnější, než jsem si myslela.

Komerční rada se mezitím živě bavila s Rottmannem a teď zapojil do rozhovoru i Liselott. Hned na to byl odvolán. S omluvou běžel do domu. Tak stáli Rottmann s Liselott najednou proti sobě sami. Bylo to poprvé od té doby, kdy mezi ně vstoupila Sandra. Liselott by byla nejraději utekla. Protože to však nebylo možné, statečně bojovala se vzrůstajícími rozpaky.

„Už dlouho jsme spolu nemluvili, milostivá slečno,“ řekl Rottmann.

„Nikdy k tomu nebyla příležitost. Člověk má ve společnosti tolik známých,“ odpověděla formálně.

„Skutečně. Na začátku svého pobytu zde jsem byl velice často ve vaší společnosti a vy jste se mne tak laskavě ujala,“ pokračoval.

Lehce zčervenala, ale řekla klidně: „Člověk se napřed musí vžít do nových poměrů. Dnes už máte hodně známých a společnost vám už nechybí.“

„Jistě ne. A přesto se musím přiznat, že mi naše rozhovory mnohdy chyběly. Byli jsme přece tak dobří přátelé a doufám, že ještě jsme.“

Upřeně se na něho podívala. „Můžete s mým přátelstvím počítat stále a za každých okolností,“ řekla vřele a měla pocit, jako by se ta tíže, kterou cítila u srdce, uvoľnila.

Uchopil ji za ruku. „Děkuji vám, děkuji vám z celého srdce. A teď bude má přítelkyně Liselott i mou první důvěrníci v záležitosti, která je pro mne nesmírně důležitá. Už zde dlouho nebudu.“

Zbledla a skoro zděšeně se zeptala: „Chcete se dát přeložit?“ řekla chvatně.

„Ne, mám v plánu něco jiného. Ale o tom dnes nemohu ještě mluvit. Myslím, že si v příštích dnech promluvíme s vašimi rodiči a pak snad budu mít příležitost, abych vám všechno řekl.“

Zmocnilo se jí neblahé tušení. Ne-

mýslela přitom na sebe, ale jenom na něj.

„Ať máte v úmyslu cokoli, přeji vám ve všem štěstí,“ řekla vážně.

„Děkuji vám za vaši přátelskou účast.“

Usmála se, ale byl to smutný úsměv. „Jsme přece dobří přátelé,“ řekla tiše.

Pak se vraceli přes trávník na terasu a hovořili už jen o všeobecných věcech. Přitom šli kolem jednoho malého slunečníku, kde seděli Sandra s Robertem Valentinem. Byli tak zaujati hovorem, že vůbec nevnímali okolí. Sandra nasadila svůj nej-kouzelnější úsměv a Valentin přímo visel na její krásné tváři.

Liselott se bezděčně podívala na Rottmanna. Zpomalil krok a zadíval se toužebně na Sandru. Ta jen letmo vzhledla a usmála se na něj. Rottmann si hluboce povzdechl. A Liselott se sevřelo srdce.

Hraje si s Valentinem stejně, jako si pohrávala s Heinzem Rottmannem.

Mezitím se už dostavili všichni hosté a vojenská kapela začala hrát veselý pochod. Po něm následovala přehra k „Veselým paničkám windsorským“. A když potom zazněly melodie z „Netopýra“, mladí hosté, kteří zde byli v převaze, oči vidně ožili.

Robert přistoupil se Sandrou ke skupině mladých lidí a jeho tvář jen zářila. Nespustil svou společnici ani na chvíli z očí, a protože byla veselá, byl veselý i on.

Jeho rodiče přihlíželi s velkou radostí, jak v té veselé společnosti ožil a jak se náhle pružně pohyboval. Podívali se na sebe a současně kývli hlavou, jako by chtěli říci: Můžeme si oddechnout. Náš syn je skutečně zdravý.

Paní Ellen pozorovala s radostí, že Robert Valentin Sandru vyznamenává. To by byl manžel pro její dceru!

Věděla, že je Sandra chytrá a že své šance využije, protože nikdy před matkou netajila, že má v úmyslu provdat se jen za bohatého muže. Proto paní Ellen přivřela oči, když pozorovala malý flirt mezi Sandrou a Rottmannem. Věděla, že její nejstarší dcera nezajde příliš daleko a že si nechá otevřená zadní vrátka. Ať si tedy užívá mládí, dokud je ještě volná!

Její matka ovšem netušila, že Sandra tentokrát zašla příliš daleko a že Rottmann věří, že mu bude patřit navždycky.

Sandra sama nevěděla, jak se stalo, že mu dávala víc naděje, než chtěla. Rozhodně se do toho urostlého, zajímavého muže skutečně zamilovala. Ale nikdy nepomyslela vážně na to, že by se za něho provdala.

Dnes ji velice zneklidňovalo Rottmannovo přání, že by s ní chtěl nerušeně mluvit. Vážně se zamýšlela nad jeho odporem k zatajování jejich vztahu. Co asi od ní chce? Snad nebude tak pošetilý a nebude počítat se společnou budoucností!

Zatímco se Sandra snažila zažehnout plamen v Robertově srdci, zalétal její pohled neustále k Heinzovi. Jeho vážný pohled ji zneklidňoval.

Jednu chvíli se k ní přiblížil a zašeptal jí několik vášnivých slov. Zachovala nehybnou tvář, jako by jí řekl něco zcela lhostejného.

„Prosím tě, Heinzi, buď opatrný,“ zašeptala, „pozorují nás ze všech stran.“

„Ty mne dnes trápíš, Sandro. Proč se věnuješ stále jen mladému Valentinovi a necháš si líbit jeho dvoření?“ zeptal se ochraptěle.

Zasmála se na něho, jako by jí řekl něco veselého.

„Nechápeš, že to všechno dělám, jen abych od nás dvou odvrátila pozornost svých rodičů a zvědavých hostů? Sejdeme se později v parku. Za hudebním přístřeškem je úzká,

Courths-Mahlerová

málo užívaná stezka. Až začne ohňostroj a upoutá všeobecnou pozornost, budu tam na tebe čekat. Budeme mít čas si spolu promluvit. Ale buď, proboha, opatrný!“

Slavnost probíhala skvěle. Právě byl ohlášén ohňostroj.

Liselott se držela stranou směřících se skupin. Toužila být chvíli sama. Pomalu kráčela za přístřešek s orchestrem, na odlehlou stezku, vedoucí do parku.

Cím dále šla, bylo kolem ní temněji. Pak objevila před hustým křovím lavičku a posadila se na ni.

Sotva vylétla k nebi první raketa, zaslechla rychlé kroky a uviděla obrysy vysoké, štíhlé mužské postavy. Odrazy světél občas ozářily leské knoflíky vojenské uniformy. Liselott měla dojem, že poznává Heinze Rottmanna.

Prekvapeně sebou trhla. Že by také hledal samotu?

Tiše vstala a vklouzla za husté křoví. Chtěla počkat až přejde a pak se vrátit zpátky. Rottmann ji neviděl. Přišel blíž, ale nepokračoval v chůzi. S povzdechem se posadil na lavičku. Co teď měla dělat?

Než se mohla jakkoliv rozhodnout, zaslechla znovu kroky a mezi větvičkami zahlédla ženskou postavu ve světlých šatech.

Rottmann vyskočil a běžel jí na proti. „Sandro! Miláčku! Ach konečně, konečně!“ slyšela Liselott výkřiky a současně viděla, jak se ti dva objali a políbili.

Pocítila prudkou bolest v srdci a ruce jí klesly jako ochrnuté. Nejra-

ději by byla vykřikla bolestí a běžela odtud co nejdále. Ale teď se nesměla prozradit. Už viděla příliš mnoho z toho, co mělo být tajemstvím.

Rottmann uchopil Sandru za ruce a přitiskl si je ke rtům. „Díky Bohu, že tě zase mám! Byla to pro mne muka! Už jsem měl strach, že neprijdeš!“

„Nemohla jsem dřív nepozorovaně zmizet, Heinz. Je to hrozné, že musíme krást minuty, abychom byli šťastní,“ odpověděla Sandra.

Liselott naneštěstí rozuměla každému jejich slovu.

„Sandro, to tajnůstkářství už musí skončit,“ řekl Rottmann něžně. „Tentokrát to bylo naposled. Poprosil jsem tě o toto setkání, protože ti chci něco říct.“

„Co mi chceš říct, miláčku? Raději to řekni hned, protože nám nezbývá moc času.“

„Já vím, miláčku. Tak poslouchej: požádal jsem o propuštění z armády a každým dnem může přijít svolení.“

Sandra se zděšeně vztyčila. „Odchod? Bože, proč odcházíš?“

„Protože se jako důstojník nemohu oženit. Jsme oba chudí, Sandro.“

Sandra se málem rozesmála, ale pak se ovládla a začala horečně přemýšlet. „Zešlel jsi, Heinz? Odejít z armády? To musíš rozhodně odvolat,“ řekla prudce.

Přitáhl ji k sobě a líbal ji, aniž by tušil, jaké myšlenky se jí honí hlavou.

Sandra se mu vytrhla. „Ne, ne, teď mne nech! Jsem úplně bez sebe! Jak jsi mohl být tak lehkomyšlný, Heinz?“

„To nazýváš lehkomyšlností, když jsem se konečně zbavil toho nesmyslného tlaku, který mne od tebe dělí? Nemáš pro to nic jiného než výčitky?“

Sandra se vzpamatovala. Teď musí jednat chytře. Heinz byl zřejmě ve

stavu, ve kterém by mohl udělat něco nepředloženého. Musí získat čas a obratně manévrovat.

„Ach, Heinz, jak bych ti to neměla vyčítat? Mám klidně přihlížet, jak sázíš do hry svou budoucnost? Pokud je nutné přinést oběť, chci ji přinést já. Raději se vzdám svého štěstí, než bych uvrhla do neštěstí tebe. Nesmíš se vzdát povolání, které tak miluješ.“

„Ach, ty bláznuku, nepřináším žádnou oběť. Velice se mýlíš. Stal jsem se důstojníkem jen kvůli své matce. Byla dcerou důstojníka a také mne chtěla vidět v uniformě. Můj otec, který podporoval mé přání být architektem, zemřel dřív, než jsem absolvoval gymnázium.“

A tak jsem se stal důstojníkem. Mnohem raději bych byl architektem a stavitelem. Moje matka na jaře zemřela a už tehdy bych byl zažádal o propuštění, kdybych nebyl připoután k tobě. Ale teď se musím starat o naši společnou budoucnost. Je nezvyklé začít se studiem v osmdvaceti letech. Ale rádně jsem si to promyslel. Za tři roky dosáhnu svého cíle. Pak ti chci, milovaná Sandro, zajistit bezstarostný život. Leží před námi tři roky odloučení – budou pro mne nevýslovně těžké – ale musí to být. A dnes jsem tě chtěl poprosit, abych směl do všeho zasvětit tvého otce. Aspoň pak nebudeme muset před tvými rodiči skrývat svou lásku.“

Na tuto možnost Sandra nepomyslela. Sňatek s Rottmannem byl nemožný a jednoho dne by mu musela říct, že se musí rozejít. A teď přišel s tímto plánem, a pokud mu ještě nechce odhalit pravdu, musí na jeho plán zdánlivě přistoupit.

„Heinzi, ach, milý Heinzi, jsem nešťastná, že chceš kvůli mně na sebe vzít tak těžké břemeno,“ předstírala hluboký smutek.

„Tak se uklidni, Sandro! Vždyť

jsem ti řekl, že to nedělám jen kvůli tobě. Nikdy jsem své povolání neměl rád.“

„Ale jak to budeš mít těžké!“

„Jen se nestarej, miláčku, nedávej si vinu! Je to pro mne úleva, když se mohu vzdát povolání, které mne nikdy neuspokojovalo. Tak už se uklidni a jen mi dovol, abych se svěřil tvým rodičům.“

„Ne, ne, to nejde! Papá by to nikdy nedovolil a zakázal by mi s tebou veškeré styky, dokud nedosáhneš svého cíle. Bude lépe, když všechno zůstane, tak jak to je. A pokud chceš skutečně změnit své povolání, budu v myšlenkách u tebe. Ale do té doby se nebudeme vázat. Chci, abys byl volný, úplně volný. Za žádných okolností na tebe nechci vyvíjet nátlak. Tu myšlenku bych nesnesla.“

„Vždyť by to byl sladký nátlak, milovaná Sandro! Chceš mne nechat odejít bez útěchy, že ti mohu psát? Chceš mne nechat beze správ o sobě?“

Přivinula se k němu a bouřlivě ho políbila. „Vždyť si přece můžeme psát, Heinzi, aniž by o tom někdo věděl. Ale znovu ti opakuji, nechci tě vázat, ani nechci být vázána.“

Vášnivě ji líbal. „Můžeme být svázáni pevněji než svou láskou?“

„Ne, drahý Heinzi.“

Znovu ji k sobě přivinul a líbal ji. Sandra jeho polibky opětovala. Chvilí bylo ticho.

Konečně se Sandra vyprostila z jeho obětí. „Už musím jít, Heinzi. Je nejvyšší čas, abych se zase zamíchala mezi hosty, aby si nikdo nevšiml, že jsem zmizela.“

„Ano, miláčku, musíme se rozloučit. Mám tě v náruči naposled na tak dlouhou dobu. Tak jdi, má Sandro – a na rozloučenou se ještě jednou políbíme.“

Vtiskl jí vášnivý polibek. Přece jen ji trochu bolelo, že to bylo naposled, ne na dlouhou dobu, ale navždycky.

Courths-Mahlerová

„Sbohem, Heinzi, a hodně štěstí na všech cestách životem!“

„Sbohem, mé sladké děvčátko, na šťastnou budoucnost, na radostné shledání!“

Sandra se mu vytrhla a rychle běžela pryč. Rottmann zůstal ještě chvíli sedět. Pak se zvedl a pomalu odcházel.

Když zmizel, Liselott šla k lavičce a s bolestí na ni klesla. Zakryla si tvář a zoufale se rozvzlykala.

Ve své bolesti nepozorovala, že se Rottmann po chvíli vrací stejnou cestou. Všiml si, že ztratil rukavice a vrátil se je hledat.

Náhle zaslechl vzlykot a zděšeně se zastavil. V první chvíli si myslel, že se vrátila Sandra, aby se vyplakala, protože se s ním musí rozloučit. Rozhodně to byl ženský pláč. Musel se přesvědčit, kdo to zde pláče. Tato žena byla zcela jistě svědkem jeho setkání se Sandrou a musel se přesvědčit, v čích rukou je jejich tajemství.

Konečně se vzlykot trochu utišil. Pak slyšel kroky a ze stínu vystoupila štíhlá postava.

Viděl, že si znovu utírá kapesníkem slzy. Pomalu se blížila. Když kráčela kolem jeho úkrytu, zahlédl její tvář a vyděsil se.

Liselott Randolphová!

Liselott Randolphová v slzách na oné lavičce, na které před chvílí seděl se Sandrou a kde se líbali! Měl pro to jen jediné vysvětlení. Jako bleskem všechno pochopil. Liselott byla náhodou svědkem jeho setkání se Sandrou. Věděla teď o jeho lásce ke své sestře a její slzy, tyto zoufalé slzy, platily její zhrzené lásce. Lásce, kterou v ní svým chováním probudil a posílil.

Teď tedy věděl, že to, čeho se obával, je skutečnost a řekl si: Zradil jsi

ji a zavinil jsi její slzy. Dával jsi jí kdysi najevo, že pro tebe znamená víc než jiné ženy. A neměl ji snad rád, než do jeho života vstoupila Sandra? Ale Sandřino kouzlo ho zaslepilo, takže už viděl jen ji. Liselott se pak chovala hrdě a chladně, takže uvěřil, že pro ni nic neznamená. Prání bylo otcem myšlenky. Nechtěl věřit, že jí ublížil.

Teď ale s jistotou věděl, že ho milovala a že ho ještě miluje, přestože se od ní odvrátil.

Pocítil s ní hluboký soucit a přání jí pomoci.

Když se teď pomalu vracel, přemýšlel, má-li Sandře říct, že je její sestra pozorovala. Ale okamžitě ten nápad zavrhl. Cítil, že musí Liselott chránit aspoň před soucitem její sestry.

Robert Valentin po celou dobu, kdy probíhal ohňostroj, marně Sandru všude hledal. Teprve ke konci ji uviděl vedle obtloustlého pána.

Okamžitě k ní běžel. „Milostivá slečno, byl jsem poctěn být vaším průvodcem ke stolu,“ řekl radostně a nabídl jí rámě.

Sandře se zajiskřilo v očích. Asi před hodinou vnikla do jídelny, aby zjistila, které místo jí bylo přiděleno a viděla, že měl vedle ní sedět někdo jiný. Robert zřejmě vyměnil jmenovky, aby mohl sedět vedle ní.

Cestou do domu se spolu příjemně bavili.

Major Randolph a jeho paní pozorovali s uspokojením, že syn komerčního rady jejich dceru neobyčejně vyznamenává. Na Robertovy rodiče to působilo spíš opačně, zejména na jeho matku. Okamžitě si všimla, že místa u stolu byla zaměněna. Sama pro Roberta vybrala ke stolu dceru bohatého velkoobchodníka. Robertovi rodiče by ji byli přivítali s radostí jako nastávající snachu. Robert jí dnes však bohužel nevěnoval ani tu nejmenší pozor-

nost. Místo toho se celý večer točil kolem Sandry.

Heinz Rottmann nemohl ze svého místa vidět ani Sandru, ani Roberta, protože seděl na stejné straně stolu. Liselott seděla šikmo proti němu, po boku jednoho z jeho kamarádů. Stopy po slzách už z její tváře zmizely a šedé oči se dívaly chladně. Teď už věděl, že se za tím hrdým výrazem skrývá hluboká bolest. Také viděl, že se její krásně tvarované rty nepatrně chvějí. Nemohl od ní odvrátit oči.

Liselott se však jeho pohledu vyhýbala. Občas se jejich oči přece jen setkaly a Liselott pak lehce zrůžověla. Když její společník u stolu navázal s Rottmannem přes stůl rozhovor, pokusila se na něm s veselou tváří podílet. Ale její úsměv Rottmanna bolel.

Byl by dal mnoho za to, kdyby ji mohl udělat šťastnou.

Hostitelé se z ohledu na syna snažili, aby na tanec nebylo moc času. Protože Robert chtěl za každou cenu tančit.

A tak Robert tančil se Sandrou první valčík. Po tanci prohlásila, že je unavená. Za prvé to udělala z ohledu na jeho nedávnou nemoc a za druhé si s ním chtěla raději povídat.

Heinz vyzval k tanci Liselott. Nejraději by mu byla odřekla, ale bylo by to příliš nápadné. Šla s ním tedy tančit.

„Nepůsobíte příliš vesele, milostivá slečno,“ řekl Heinz. „Nebavíte se dobře?“

„Ale ano, pane poručíku, výtečně, je to skvělá slavnost.“

„Velice by mne mrzelo, kdybyste nebyla veselá,“ řekl tiše.

Rychle k němu vzhledla a v jejích očích byl smutek. Tento výraz však rychle zmizel. „Moje nálada vás přece nemusí zajímat,“ odpověděla příkře.

Podíval se na ni smutně. Nebyl dotčený, protože teď věděl, co se za je-

jím hrdým a chladným chováním skrývalo. „Nevěnovala mi Liselott Randolphová své přátelství? Copak se přítel nesmí zeptat; jak se daří jeho přítelkyni?“

Liselott pomalu červenala. Myslela na to, jak brzy on sám bude potřebovat přítele. Věděla teď s určitostí, že ho Sandra zradí. Nemyslela teď na sebe, ale na jeho štěstí. Připadala si náhle tak malicherná, že k němu byla tak odmítavá.

Podívala se mu přímo do očí. „Ano, máte pravdu, to přítel smí. Odpustte mi má odmítavá slova. Já – jsem – na chvíli zapomněla, že jsme – přátelé.“

Tanec právě končil a Liselott požádal o tanec jiný tanečník.

Heinz se za ní chvíli díval. Pak zaleschl vedle Sandřin smích a na Liselott zapomněl.

Příští den ráno seděla rodina Randolphova u snídaně ve špatné náladě. Málo se vyspali a kromě toho očekávali tetu Kláru.

Sandra byla zamyšlená, Liselott zde seděla bledá a zamlklá a Suzi fňukala, že sestry neinformují dost obšírně o slavnosti.

Ranní hodiny uběhly, aniž by se nálada zlepšila. Pak se však objevil Robert Valentin, aby se pozeptal, jak se dámám daří. Přirozeně, že ho zajímala jen Sandra. Sandra náhle ožila a byla svěžest sama. Robert se musel nutit, aby prohodil pár slov také s paní Ellen a Sandřinými sestrami.

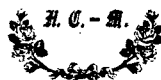
Sandra obratně zavedla hovor na výstavu v Ohlmannově galerii a poznamenala, že tam často chodívá zejména odpoledne. To tam bývá málo lidí, takže si může nerušeně prohlížet obrazy. Dívala se přitom na Roberta tázavě, takže bylo jisté, že

Courths-Mahlerová

bude také mezi třetí a čtvrtou v galerii.

Po době, předepsané ke zdvořilostní návštěvě, se Robert rozloučil. Majorová ho ještě laskavě upozornila na to, že každý čtvrtek od pěti hodin přijímají hosty a že doufá, že se brzy u nich objeví. Robert ji s úsměvem ujistil, že jejího laskavého pozvání s radostí využije.

Když odešel, podívala se matka Sandře významně do očí. Suzi to samozřejmě neušlo. Proto rychle odešly k oknu a za záclonami pozorovaly elegantní auto, ve kterém Robert Valentin odjížděl.

Mezitím nastal čas odjet pro tetu Kláru na nádraží. Major se vydal na cestu s povzdechem, ale také plný naděje, že tetu Kláru s sebou přiveze peníze. Když uviděl příjezdět vlak, okamžitě se narovnal ve snaze zapůsobit na ni kouzlem své osobnosti.

Liselott se mezitím pokoušela dát domácnost trochu do pořádku.

Sandra, která se na tom nepodílela, jen trousila uštěpačné poznámky.

Suzi však seděla v dívčím pokoji a v potu tváře přísívala knoflíčky na své halence, protože ji tetu už při své minulé návštěvě upozornila na to, že některé chybějí.

Zanedlouho už slyšely před domem zastavovat vůz.

Pak zazněl zvonek a sluha běžel otevřít. Major ho poslal k vozu, aby přinesl Klářiny kufry.

Pak už vešla Klára Arnstettenová. Ellen jí běžela vstříc. Obě sestry se objaly. Nebylo možné si představit dvě rozdílnější bytosti. Vedle své

stále ještě hezké a elegantní sestry nevypadala Klára ve svých praktických, ale nemoderních šatech právě nejlépe.

Zatímco se sestry vítaly, vyměnil si major se Sandrou ironický pohled. Pak však Sandra „milou tetinku“ velice srdečně přivítala. Suzi se k ní váhavě přiblížila a něco nesrozumitelného zamumlala.

Nakonec pozdravila tetu Liselott. Nevnímala její nemoderní šaty a malý slaměný klobouček, který byl dávno z módy, ale její obličej s přísnými, nepodplatitelnými očima.

Když tetě líbala ruku, měla velice trapný pocit. Musela myslet na to, že si všichni ostatní v duchu myslí: Kéž už by byla zase pryč!

Pak byla teta za doprovodu celé rodiny uvedena do obývacího pokoje.

„Pojď, milá Kláro, trochu si zde odpočiň, dokud ti nedonesou zavazadla do tvého pokoje,“ řekla Ellen.

„Nepotřebuji odpočívat, Ellen, ale můžeme si trochu popovídat, než se převléknu.“

„Jsem tak ráda, že se konečně zase vidíme, Kláro!“

Klára pohladila sestru zvláštním, mateřským pohybem po vlasech a její přísné oči dostaly na okamžik něžný výraz.

„Neviděli jsme se už dva roky,“ řekla tiše. Pak se však hned klidně rozhlédla a pokračovala. „Bohudíky všichni vypadáte zdravě a docela spokojeně. Tvému muži jsem gratulovala už cestou, jak skvěle vypadá. Je to stále ještě ten krásný Randolf a ty, Ellen, vypadáš jako velká sestra tvých dcer. Je až s podivem, že ses při tak rušném životě tak skvěle uchovala.“

„Ach, to je jen z radosti, že tě zde máme. Kdybys mne viděla, když se starám o domácnost. Pak vypadám mnohem starší.“

Klára se zasmála. „Stále nemůžeš

najít své věci, maličká?“ zeptala se dobromyslně.

Ellen se smála s ní. Cítila se teď poněkud volnější, když ji Klára oslovila „maličká“. Sestra jí tak říkala už od dětství, když jí chtěla dát najevo svou něžnost.

„Ach, Kláro, ty znáš mou slabou stránku. Mám toho v hlavě zřejmě moc a jsem pak roztržitá jako profesor.“

Teta se obrátila ke svým neteřím, které se smíšenými pocity seděly proti ní. „Sandra je ještě krásnější,“ řekla.

Sandra se uklonila se sladkým směvem. „Poklony od tebe si vážím dvojnásobně, teto Kláro,“ odpověděla s nepatrným nádechem výsměchu.

Teta Klára se jí dívala klidně do očí. „To neměla být poklona, Sandro, aspoň ne pro tebe. Spíš by měla platit milému pánu Bohu, že tě stvořil tak krásnou. Je to štěstí, ale ne zásluha.“

Klářiny ostré oči teď přešly k Suzi, která se připravovala na nejhorší. Když už tak sjela Sandru, co teprve čeká ji!?

„Tady to dítě ti už přerůstá přes hlavu, Ellen,“ pokračovala Klára. „Skutečně, Suzi, jsi už skoro tak velká jako tvoje sestry. To už brzy zmizí tvé copánky a nahradí je dámský účes, že?“

Suzi si nebyla jistá, jestli se jí teta posmívá, nebo mluví-li vážně. „Už mi bude brzy sedmnáct, teto,“ řekla nejistě.

„Že už se tajně cítíš jako dáma?“

„Připadalo by ti to strašné?“ zeptala se Suzi částečně rozpačitě a částečně vzdorně.

Teta Klára se zasmála. Zase to byl ten zvláštní, teplý smích, který neodpovídal jejímu chladnému a přísnému zevnějšku.

„Ne, Suzi, to rozhodně ne. Když jsem byla v tvém věku, nikomu bych

byla neradila, aby se mnou jednal jako s dítětem. Byla jsem stejně velká jako ty – jenom ne tak hezká.“

Suzi vyskočila jako elektrizovaná a uchopila tetu za ruku. „Teto Kláro, opravdu se ti zdám hezká?“

„Velice,“ kývla vážně teta.

Suzi to vyrazilo řeč. Zrychlil se jí dech a vydechla: „Ach, když to říkáš ty, pak to jistě musí být pravda.“

„Copak nemáš zrcadlo, které by ti to potvrdilo?“

„Ale ano, mám zrcadlo, ale víš, teto, když má člověk dvě krásné sestry, pak si většinou připadá ošklivý.“

„Ták, připadáš si ošklivá? No, víš, Suzi, s těmi svými rozcuchanými vlasy a potrhanou halenkou se se svými vzorně upravenými sestrami srovnávat nemůžeš. Ale když se budeš trochu snažit a budeš dbát na svůj zevnějšek, pak i vedle svých krásných sester velice dobře obstojíš.“

„O běda! Mohla jsem vědět, že mne budeš kárat!“

Klára se znovu zasmála. „Ano, děťátko, stále chléb s medem kazí žaludek.“

Suzi se líbil Klářin teplý smích – teprve dnes si to uvědomila. A náhle prudce vstala a políbila obávanou tetu Kláru na tvář.

„Víš, že nejsi vůbec tak hrozná, jak si všichni myslíme?“ vykřikla impulzivně.

Matka a obě sestry rozpačitě zčervenaly.

A Sandra řekla tiše: „Enfant terrible.“

Liselott sepjala mlčky ruce a zadívala se prosebně do tetiny tváře.

Klářin obličej se na chvíli lehce zachvěl. Pak k sobě Suzi přitáhla a políbila ji.

Nato řekla s úsměvem, který její nepravdivou tvář podivuhodně zkrášlil: „Pokus se mne napřed lépe poznat a pak už sama zjistíš, jestli jsem opravdu tak hrozná. Jsi ještě

Courths-Mahlerová

mladá a nemohla sis o mně udělat vlastní úsudek.“

Pak jemně Suzi odstrčila a dívala se chvíli zamyšleně na Liselott. „Teď bych se měla vyjádřit i o tobě, Liselott?“

„Ano!“ vykřikla Sandra zdánlivě žertem, ale se zlomyslným podtónem. „Přece Liselott nemůžeš vynechat.“

Klára se tvářila, že si Sandřina výsměchu nevšímá. Klidně se podívala Liselott do očí. „Myslím si, že Liselott patří k ženám, o kterých se nedá nic říct,“ řekla zamyšleně. „A podle názoru mého otce mají být právě tyto ženy nejlepší. A můj otec byl chytrý muž. A ostatně, dítě, připadá mi, že jsi svému dědečkovi velice podobná. Především máš jeho oči.“

„Kláro, my si zase všichni říkáme, že Liselott je podobná na tebe,“ řekla rychle paní Ellen, šťastná, že se na Suzin nešťastný výkřik zapomnělo.

„Může mít nanejvýš stejné oči jako já. Protože jinou krásu jsem nezdělala. Jsem úplně jiná. Naši rodiče byli krásní lidé. Mám krásnou sestru, krásné neteře, dokonce krásného švagra – a já jsem zřejmě na všechnu tu krásu doplatila,“ řekla Klára s humorem.

„Pokud chcete na oplátku kritizovat vy mě, jsem vám k dispozici.“

Všechny oči se zaměřily na Klárinu vysokou, kostnatou postavu.

Krásná není – a nikdy nebyla. Přesto měla v sobě něco přitažlivého. Vyzařoval z ní pevný, cílevědomý charakter.

Nikdo se neodhodlal ke kritice.

Jen Ellen konečně řekla: „Naštěstí vypadáš svěže a zdravě, Kláro, a to je to nejdůležitější. Za ty dva roky ses vůbec nezměnila.“

„Máš pravdu, maličká, to je hlavní věc. Člověk musí být zdravý, aby se mohl radovat ze života. A teď už asi budou má zavazadla nahoře. Musím ze sebe smýt prach z cesty.“

„Liselott, zaveď tetu nahoru,“ řekla Ellen.

„S radostí, mamá. Pojď, prosím, teto Kláro.“

Randolfovi měli jen jeden pokoj pro hosty, který nebyl příliš luxusně zařízený. Ale díky Liselott byl provoněný kyticí růží, která stála na kulatém stolku. Pod vázou byla čistá dečka. Když Liselott odkládala na stolek tetinu kabelku, vyděsila se. Mezi plátnem a krajkou objevila trhlínu. Služebná to zřejmě přehlédla. A možná to nepovažovala za důležité, protože v domě se takovým maličkostem nevěnovala pozornost.

Tetiny ostré oči však trhlínu okamžitě objevily a neušlo jí, že Liselott zčervenala a rychle na ni položila kabelku.

„Smím ti pomáhat při vybalování, teto Kláro?“ zeptala se.

„Ne, ne, dítě, děkuji ti, udělám si to sama. Za půl hodiny budu hotová a přijdu dolů.“

V obývacím pokoji se shromáždila celá rodina. Major seděl proti švagrové a svým známým, „neodolatelným“ způsobem se jí dvoril. Klára na sobě nedala znát, jak jí ta námaha „krásného“ muže připadá směšná.

Ani slovem se také nezminila o důvodu své návštěvy. Major byl očekáváním stále nervóznější. Násilně žertoval se svými dcerami a hrál si na něžného otce rodiny.

Konečně sluha ohlásil, že je prostřeno.

Major nabídl své švagrové galantně rámě, aby ji uvedl do jídelny. Klá-

ra pak seděla mezi majorem a jeho paní a proti nim všechny tři sestry.

Když se sluha chystal podávat polévku, rozložila Klára ubrousek. Liselott se náhodou právě dívala a ke své hrůze viděla, že uprostřed tetina ubrousku je velká díra.

Klára si všimla Liselottina zděšení a podívala se na ubrousek. Rychle ho položila do klína. Přitom se dívala nepřetržitě na Liselott.

V tom mladém obličejí ji něco dojímal. Nedala ani v nejmenším nic najevo a dívala se stále klidně a neproniknutelně.

Po obědě Klára vyslovila přání, že by si ráda asi hodinku odpočinula. Major protáhl obličej, protože doufal, že Klára konečně promluví k jádru věci.

„Jestli si chceš lehnout, Kláro, můžeš se uložit vedle na pohovku. Je to tam klidnější,“ řekla Ellen, také trochu zklamaná.

„Ne, maličká, nechci spát, jen si trochu posedět a snad chvíli číst.“

Klára pohladila sestru něžně po vlasech.

Když odcházela, řekla Liselott: „Přineseš mi nahoru nějakou knihu nebo noviny?“

„S radostí, teto Kláro,“ odpověděla dívka a vstala.

Klára Arnstettenová odešla do svého pokoje. Přinesla k oknu židli. Postavila ji vedle kulatého stolku. Židle byla nepohodlná. Rozhlížela se po polštářku, ale žádný nenašla. Tak si vytáhla polštář z postele. Aby nezničila krajku, obrátila polštář na druhou stranu – a objevila dvě velké trhlíny.

Byla nepříjemně rozladěna. V té chvíli vešla Liselott. Okamžitě viděla, že tetina zase našla vadný kus prádla.

Krev se jí vhrnula do tváře a řekla rozpačitě: „Hrozně se před tebou stydím, teto Kláro.“

Teta odložila polštář a něžně

k sobě Liselott přitáhla. „Už jsem si toho všimla, dítě – a jsem ráda, že se stydíš. Protože taková zanedbanost není nic hezkého, zejména v domácnosti, kde jsou tři dospělé dcery. Pojď, rychle to napravíme.“

Teta Klára vytáhla svou kazetku se šitím.

„Váš prádelník je zřejmě ve velice špatném stavu,“ řekla ustaraně.

„Ach, nejen prádelník. Vždyť sama vidíš, že je to tak se vším. U nás je všechno v nepořádku.“

„Podívej se na mne, Liselott.“

Liselott se na ni ostýchavě podívala.

Klára četla v těch vážných očích velké utrpení. Bylo to jen pro neutěšené poměry v domě? „Dítě, řekni mi otevřeně, víš jak to vypadá s vašimi financemi?“

„Tak přibližně to vím. Rodiče o tom před námi hovoří naprosto otevřeně. Ach, je to tak hrozné! Vydává se zde zbytečně tolik peněz a pak nám chybí i na to nejnutnější...“

„Ano, ano, také to tak vidím. Myslí, že je čas, abych si s tvými rodiči vážně promluvila. Proto jsem zde. Ale tím tě dnes nechci zatěžovat. Tuším, že si toho máme hodně co říct, co se týká jen nás dvou. Máš ke mně důvěru, Liselott?“

„Ano, teto Kláro, naprostou důvěru. Cítím to, vím to, že jsi hodná.“

„No, no, jen to nepřeháněj. Co by sis myslela o tom, kdybych ti řekla: Pojď se mnou do mého domu – na tak dlouho, jak budeš chtít, ale nejméně na rok nebo dva? Tvoji rodiče to dovolí, když je o to požádám. Pokusila bych se udělat z tebe řádnou hospodyni, myslím si totiž, že k tomu máš vloh.“

Liselott se na ni podívala rozzářenými očima. Klára byla jako obvykle klidná a přece bylo v jejích očích napětí, půjde-li to mladé stvoření s ní.

Liselott se zamyslela jen na chvíli

a pak sáhla po tetině ruce. „Teto Kláro, myslíš to vážně? Chtěla bys mne skutečně mít u sebe?“

„Jistě, dítě. Ale napřed si to rozmysli. Takový život, na jaký jsi zvyklá, u mne nenajdeš. Můj dům je tichý a jen občas mne někdo navštíví. Divadlo a koncerty ti mohu nabídnout a vůbec ne špatně. Ale to je všechno málo proti tomu, co bys zde musela opustit. A musela bys pilně pracovat – nic bych ti nedarovala. Jsem přísná a dovedu být také nepřijemná. Svěříš-li se do mých rukou, uchopí tě pevně a energicky.“

„Chceš-li mne mít skutečně u sebe, chceš-li si se mnou dát tolik práce – budu ti ze srdce vděčná! Nevím ovšem, jestli to rodiče dovolí.“

„No, to už nech na mně! Ale nebude pro tebe těžké odloučit se od sester?“

„To mne nesmí zadržet, chci se všemu naučit.“

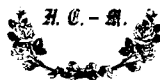
„Tak dobře, Liselott, klidně si to všechno rozmysli. A když se pro to rozhodneš, bude nejlépe, když se mnou hned odjedeš. Pomýšlím na návrat domů koncem týdne, takže ti na přípravu zbývá šest dní.“

„To mi bude stačit, teto Kláro. Už jsem se rozhodla.“

„Dobrá, dítě. A teď mi najdi kousek jemného plátna, abych ty trhliny mohla opravit.“

Liselott ihned běžela pro plátno. Když se vrátila, prosila tetu: „Mohla bych zůstat u tebe, teto, a dívat se, jak to děláš?“ zeptala se horlivě.

A tak seděly svorně nad šitím. Teta Klára přemýšlela, jak její tichý dům ožije, když s ní bude Liselott žít.

Když se Klára s Liselott vrátily dolů, do obývacího pokoje, uslyšely, že byl major služebně odvolán. Vrátil se, až se podával čaj.

Snažil se skrýt své rozladění a přisedl ke stolu.

„Jestli nejsi moc unavený, mohli bychom si promluvit o důležitých záležitostech, Willy.“

Major byl okamžitě čilý. „Jsem ti k službám, Kláro. Pojď do mé pracovny, tam nás nebude nikdo rušit.“

„Pojď, Ellen, musíš být u toho také.“

Klára se posadila vzprímeně proti majorovi a své sestře. Neměla ve zvyku dlouho otálet. Šla přímo k jádru věci.

„Tak, milá sestro, milý švagře, prosili jste mne o peníze. Willy mi psal, že potřebujete dva až tři tisíce marek. Tentokrát jsem se rozhodla, že vám peníze přivezu sama.“

Manželé si v duchu ulehčeně oddechli a rychle si vyměnili radostný pohled.

„Jsi tak velkorysá, milá Kláro. Jsme ti z celého srdce vděční. Bohužel jsme tě museli už několikrát prosit o pomoc a ty jsi nám vždycky dokázala svou dobrotu. Nikdy ti to nezapomenu,“ řekl major s předstíraným dojetím. Uchopil její ruce a chtěl je políbit. Klára je však rychle stáhla. „Nemáš vůbec důvod mi děkovat, Willy, protože co jsem pro vás zatím udělala, dělala jsem jen kvůli Ellen a jejím dětem. Na tebe jsem přitom nemyslela,“ odpověděla mu chladně, protože jí byla jeho samolibost protivná.

Nevypadal teď příliš duchaplně. Ale za chvíli se mu objevil kolem úst zase ješitný úsměv.

Ellen se podívala na svého muže

trochu zlostně. Prála mu, že ho sestra tak sjela. „Jsi tak hodná, Kláro, tak nesobecká, že ti nikdy nebude moci poděkovat tak, jak bych chtěla,“ řekla tentokrát poctivě.

Klára ji matersky pohladila po tváři. „Jen to nech, maličká, nemám přece nikoho než tebe a tvé děti. Ale pokračujme: Nepřijela jsem jen proto, abych vám přivezla peníze. Musím si s vámi vážně promluvit. Tak jako dosud to nemůže jít dál.“ Na chvíli se odmlčela.

Major a jeho žena, kteří si už mysleli, že je záležitost hladce vyřízena, se na sebe podívali ohromeně.

„Musíte si uvědomit, že už jsem vám dala pětadvacet tisíc marek, a to během tří let. Kdyby to tak šlo dál, byla bych brzy se svými penězi u konce.“

„Bože, tolik ti už dlužíme?“ vykřikla Ellen zděšeně.

„Nedlužíte, Ellen. Nepočítám s tím, že byste mi to někdy vrátili, vždyť ani nemůžete,“ odpověděla klidně Klára.

„Ty jsi opravdu anděl, Kláro,“ vykřikl teatrálně major.

Klára se na něj chladně podívala. „S anděly nemám nic společného. Cítím se ve své lidské kůži docela dobře. Jak jsem řekla, takovými částkami vás už nemohu v budoucnosti podporovat.“

„Ellen bohužel nemá talent pro domácnost. A její garderoba a také našich dcer stojí moc peněz.“

Ellen pobouřeně zrudla. „Ó, v tom to není, ale Willy hraje – a to o velké částky. I když někdy vyhraje, jeho ztráty jsou někdy obrovské,“ vyhrkla.

Klára se na majora podívala se zvláštním výrazem v obličeji. Nevýdržel pohled těch šedivých, pronikavých očí a odvrátil zrak.

„Ty hraješ?“ řekla Klára vážně. „Pak už ovšem všemu rozumím. To vás musí ruinovat. No, teď když to

vím, bude pro mne lehčí říct vám to, co jsem chtěla. Tedy: Nedávno jsem napsala svou závěť. Chci vám teď sdělit její obsah, ale musíte mi dát čestné slovo, že to zůstane jen mezi námi třemi. Zejména o tom nesmíte říct ani slovo svým dcerám.“

Major i jeho žena to rychle slíbili.

„Udělala jsem svými dědičkami své neteře. Každá dostane padesát tisíc marek – po mé smrti.“

„To myslíš za předpokladu, že nás oba přežiješ,“ řekl major a už přemítal, že si na to dědictví může opatřit kredit.

„Ne za toho předpokladu. Na vás jsem v závěti nepamatovala, protože jsem chtěla pro své neteře jejich dědictví uchovat. Přežije-li mne Ellen, zdědí po mně náš rodný dům. Zemře-li však přede mnou, zdědí i tento dům mé neteře. Mohou se pak samy rozhodnout, chtějí-li si ho ponechat nebo prodat. Tebe, milý švagr, jsem v závěti vynechala, protože máš slušný příjem, eventuálně později penzi, takže ode mne podporu nepotřebuješ. Kromě toho jsem ti odňala svou závěť starost o budoucnost tvých dcer, což je, myslím, cennější, než kdybych ti něco odkázala.“ Klára to řekla s naprostým klidem a věcně.

Major musel s velkým úsilím potlačit zlost, než se souhlasně uklonil.

„Nechci, aby se vaše dcery dověděly o závěti. Bylo by mi trapné zatěžovat jejich mladé myslí pocitem, kterému se říká vděčnost.“

Paní Klára vytáhla z kabelky tři tisíce marek a položila je na stůl.

„Teď přicházím k vlastnímu důvodu této rozmluvy,“ pokračovala. „Když jsem brala ze svého konta tyto tři tisíce marek, řekla jsem si: tak dost! Proto vám chci zdůraznit, že toto je poslední částka, kterou mohu a chci dát.“

Major v té chvíli Kláru přímo nenáviděl.

Courths-Mahlerová

Klára ho klidně pozorovala. Zнала toho muže snad lépe než jeho vlastní žena. Nikdy se mu ji nepodařilo oslnit. Moc dobře věděla, proč chce učinit svou sestru a její děti na něm nezávislé.

První se vzpamatovala Ellen. Ležely před ní tři tisíce marek, bída posledních dní byla tedy zažehnána! Na budoucnost zatím nemyslela.

„Děkuji ti, Kláro,“ řekla přívětivě. „Díky Bohu, že máme zase peníze. Byli jsme v příšerné tísní. Tentokrát se budu snažit, abychom s nimi vyšli dlouho. Hned zítra musím to nejnutnější zaplatit.“

„Tak je to správné, maličká. A abych vám ulehčila situaci, mám pro vás návrh. Dovolte, abych si vzala k sobě jednu z vašich dcer. Ubylo by vám tím starostí. Postarala bych se i o její ošacení a vůbec o všechno ostatní.“

Manželé se na sebe překvapeně podívali. Major se zatvářil skoro výsměšně. Myslel na to, že by se některá z jeho dcer asi jen stěžila rozhodla žít s touto nelaskavou starou pannou.

„To myslíš vážně, Kláro?“ zeptala se nejistě Ellen.

„Ovšem že to neříkám jen žertem. Liselott by proti tomu nebyla, už jsem s ní o tom mluvila. Co tomu říkáš, Ellen?“

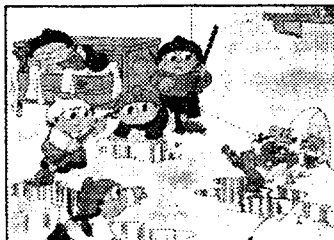
„No, když Liselott chce – co myslíš, Willy? Mohlo by se to zkusit.“

Major se zvedl. Už nebyl tak šarmantní jako předtím. „Jak chceš, Ellen,“ řekl stručně. „Musíš to rozhodnout sama.“

Pak přistoupil k oknu a chvíli se díval ven. Když se znovu otočil, řekl: „Ale teď mne musíte omluvit, mám schůzku s kapitánem von Werden.“

Velcí i malí čtenáři,

všichni, kdo jste si oblíbili příběhy šesti bratříčků z literárního a výtvarného miniseriálu BRÁŠKOVÉ, nepřehlédněte, že je pro vás k dispozici další roztomilý příběh, v pořadí osmý, s názvem

JARNÍ ÚKLID NENÍ HRAČKA

32 stran – 16 celostránkových ilustrací
Po dlouhé zimě je nejvyšší čas udělat jarní úklid

Máte-li o miniknižku zájem, pošlete složenkou typu „C“ 19 Kč + 7 Kč příspěvek na poštovné na adresu:

MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53, 602 00 Brno
Do Zprávy pro příjemce napište BRÁŠKOVÉ č. 8.
Prosíme vás, pište svou adresu hůlkovým písmem!

„Takže co se týče Liselott, nic nenamítáš, když bude Ellen souhlasit?“

„Ne, ne, domluvte si to beze mne.“

„Tak pojd', maličká, promluvíme si s Liselott,“ řekla Klára.

„Jdi napřed, Kláro, musím se s Willym ještě o něčem poradit.“

Major se díval zlostně za odcházející Klárou. „Zlomyslná ženská!“ zabručel.

Ale když si Ellen chtěla vzít všechny peníze, rychle k ní přistoupil: „A co já?“

Podívala se na něho váhavě. „Potřebuješ dnes večer peníze?“

„Naivní otázka! Vždyť víš, že jsem švorc. Dej mi jen jednu tisícovku!“

„Neměli bychom ji napřed rozměnit? Není dobré, když máš u sebe tolik peněz.“

„Ach, nesmysl, dopřej mi to potěšení rozměnit tisícovku! Zvýší to můj ztracený kredit.“

„Ale slib mi, že nebudeš hrát!“

„Dobře, slibuji. A teď jdi za svou roztomilou sestřičkou.“

Major se vrátil domů až pozdě v noci a netvářil se zrovna příjemně. Celou noc hrál a znovu prohrál.

Klára byla příliš dobrou znalkyní lidí, aby nepoznala, že jejího švagra něco tíží, ale ignorovala to. Ellen byla dojatá, protože Liselott měla odejít. I když často vyčetla z očí své dcery němou výčitku a zlobilo ji to, teď když měla odejít, přece jen ji to bolelo.

U stolu se většinou hovořilo o Liselottině přesídlení a také major byl trochu hovornější.

„Ach ano, co jsem to chtěl říct, poručík Rottmann včera dostal svolení

k odchodu z armády. Představte si, že se chce stát architektem. Prosil mne, aby se směl dnes přijít rozloučit, takže ho můžete dnes čekat.“

Klára se náhodou podívala na Liselott a viděla, že trochu zčervenala a sklopila oči. Když do ní Suzi nenápadně strčila, zčervenala ještě víc. Klára také zachytila Suzin významný pohled a hluboce se nad tím zamyslela.

„Přijdete o příjemného tanečníka a společníka,“ řekla paní Ellen svým dcerám a podívala se na Sandru.

Klára Rottmanna neznala, ale náhle ji začal zajímat. Instinktivně vy cítila, že má nějaký vztah k Sandře a Liselott.

Když pak Rottmanna ohlásili, seděla Liselott s tetou v salonu. Paní Ellen měla ještě nějakou práci, Suzi odešla z domu a Sandra byla ve svém pokoji.

Liselott Rottmanna tetě představila. Klára se dívala se zalíbením na jeho mužnou tvář. Byl jí okamžitě velice sympatický.

„Papá nám dnes ráno řekl, že odcházíte z armády a že chcete být architektem,“ řekla Liselott.

„Ano, slečno. Zítra ráno odjíždím do Berlína, abych začal studovat. Cestou ještě navštívím svého strýce, bratra své matky. Je to jediný příbuzný, kterého ještě mám. Protože je to podivínský starý mládenec a žije ve skromných poměrech, považuji za svou povinnost ho občas navštívit.“

Teď se zapojila do rozhovoru i Klára. „Jistě chcete studovat na Technické vysoké škole v Charlottenburgu, pane poručíku?“

„Ano, milostivá slečno. Začínám s tím pozdě, jsem už na to skoro příliš starý,“ řekl s úsměvem.

Klára ho sledovala s nelíčeným zájmem. „Možná je to nezvyklé, ale nezdá se mi, že byste na to byl příliš starý.“

Rottmann jí vysvětlil, proč chce

Courths-Mahlerová

změnit povolání, ale o Sandře se nezmínil.

Pak vešla paní Ellen a podívala se se zalíbením na jeho vysokou, štíhlou postavu a okamžitě s ním živě hovořila o jeho plánech.

Rottmannovy oči se stále obracely ke dveřím, nevejde-li Sandra.

Když si toho Liselott všimla, povstala a řekla matce: „Sandře zřejmě nikdo neoznámil, že je zde návštěva. Pan Rottmann by se jistě chtěl rozloučit také s ní.“

Rottmann si potají oddechl a byl Liselott vděčný, že ho pochopila.

„Velice rád bych slečnu sestru ještě viděl...“

„Přiveď ji,“ řekla Liselott. Když pak procházela kolem Kláry, její teta se zhrozila, jak utrápeně vypadá.

Co to má znamenat? Co se zde v skrytu odehrává, pomyslela si s účastí.

Liselott se vrátila se Sandrou za chvíli. Tetě neušlo, jak Rottmannovi zazářily oči, když Sandru uviděl, a že z ní nemohl spustit zrak.

Její tušení bylo zřejmě mylné! Měla dojem, že se odehrává něco mezi Rottmannem a Liselott, ale teď to vypadalo tak, že je nějaký vztah mezi ním a Sandrou.

Sandra se ovšem výborně ovládala a bavila se s Rottmannem sice laskavě, ale zcela konvenčně. Jen když se s Rottmannem loučili, setkaly se jejich oči takovým pohledem, že už Klára o ničem nepochybovala.

Odpoledne odešla Sandra do galerie. Byla tam pár minut před čtvrtou. Sotva si začala bez velkého zájmu

prohlížet obrazy, všimla si, že za ní někdo stojí.

S dobře zahraným překvapením se otočila a její nádherné oči zaplály radostí. „Ach, pane Valentine, vy zde?“

Zdála se mu ještě krásnější než ve vzpomínkách. „Bude se vám to zdát příliš smělé, když se vám přiznám, že jsem sem přišel v naději, že se zde s vámi setkám?“ zeptal se a díval se jí hluboce do očí.

Sandru podivně zamrazilo a měla náhle pocit, jako by z ní jeho žhavé, hladové oči vysávaly všecken život. Smrtelně zbledla.

Okamžitě však ten divný pocit potlačila. Sladce a svůdně se usmála tak, jak se dovedla usmívat jen ona.

„Milostivá slečno, kdybyste věděla, jak jsem trávil poslední dva dny! Od chvíle, kdy jsem vás spatřil, se ze mne stal úplně jiný člověk. S velkou radostí cítím, že jsem zdravý, a že přede mnou je život se všemi jeho radostmi. Jsem jako omámený. Musíte mít se mnou trpělivost, když se někdy nebudu schopen ovládat, tak jak bych měl.“

Sandra se na něj podívala pohledem, který ho skoro zbavil smyslu. „Dovedu si představit, jak jste šťastný. Bohudíky, že jste se vrátil zdravý – bohudíky,“ řekla vřele.

V té chvíli zašustily hedvábné ženské šaty a za nimi se ozval pomalý hlas: „Ach, ty jsi zde také, Roberte? Kdybych to byla věděla, mohli jsme sem jet společně.“

Oba mladí lidé se zděšeně otočili a viděli povadlý obličej Robertovy matky.

Sandra se okamžitě ovládla, hluboce se sklonila k ruce paní komerční radové a řekla s úsměvem: „To je šťastná náhoda, milostivá paní. Právě jsme se střetli s panem synem před tímto obrazem a teď mi bylo ještě dopřáno potěšení potkat zde i vás.“

Paní komerční radová se na ni dívala chladně. „Skutečně zvláštní ná-

hoda, zvláště, když jsme zde jedinými návštěvníky,“ řekla pomalu. Nic v jejím chování neprozrazovalo, že zde byla náhodou právě tak málo jako její syn a Sandra. Zeptala se šoféra a ten jí řekl, že vezl mladého pána ke galerii.

Bylo jí nápadné, že její syn tak náhle zatoužil vidět obrazy. Okamžitě se tam rozjela. Syn totiž vypravoval, že byl předešlého dne u Randolfových.

A v galerii uviděla, jak její syn se Sandrou vášnivě hovoří.

Položila ruku Robertovi na rameno. „Teď si můžeme obrazy prohlížet spolu, milý Roberte. Nebudeme slečnu Randolphovou déle zdržovat. Zřejmě už s prohlídkou končíte, slečno?“

Sandra pochopila, že se má odpořoučet. Probudilo to v ní vzdor. A teď právě ne! pomyslela si. Nahlas však řekla: „Sice jsem teprve právě přišla, ale nechci vás rušit, paní komerční radová.“

Jak očekávala, vložil se teď do toho Robert. „Vůbec nás nerušíte, milostivá slečno. Naopak bude pro nás potěšením, když se k nám připojíte.“

Sandra chvíli váhala. Čekala, jestli se matka k jeho přání přidá. Ta však mlčela. I když Sandra v duchu zuřila, nedala to na sobě znát. S roztomilým úsměvem jen zavrtěla hlavou.

„Ne, ne, vaše paní matka musela tak dlouho postrádat společnost svého syna, aby se s někým chtěla dělit o jeho společnost. Také zde dlouho nezůstanu, protože musím ještě něco obstarat pro matku. Dovoďte, abych se s vámi rozloučila už teď, milostivá paní. Sbohem, pane Valentine.“

Políbila staré dámě s úsměvem ruku, uklonila se zdvořile Robertovi a rychle odcházela do jiného sálu.

Robert se zlostí, že matka narušila jeho tátu a tátu se Sandrou, sotva ovládal. Proto řekl prudce: „Nebyla jsi ke slečně Randolphové příliš odmítavá, mamá? Jistě se jí to dotklo.“

Stará dáma se podívala na syna trochu zděšeně. Byla příliš chytrá, aby prozradila své pohnutky. „Milý Roberte,“ řekla srdečně jak by od té suché ženy nikdo neočekával. „Dělala jsem to jen z ohledu na tebe. Když v tomto suchém prostředí chvíli mluvíš, příliš tě to namáhá.“

„Prosím tě, mamá, přestaň už se mnou jednat jako s nemocným! Copak nechápeš, že mne to znervózňuje? Chci se cítit zdravý. A naštěstí se už nemusím bát každého prášku, každého průvanu.“

Tvář jeho matky byla zase jako bez života. „No tak se nerozčiluj, Roberte, myslela jsem to dobře.“

Odzbrojený jí srdečně sevřel ruku.

Druhý den odpoledne ve stejnou dobu stál Robert zase před vchodem do galerie. Dnes se dal odvézt jen k tržišti.

Napjatě se díval směrem odkud měla přijít Sandra. Ale uplynulo už dvacet minut a Sandra se neobjevovala. Že by už zde byla předtím? Rychle vešel dovnitř, ale nikdo tam nebyl. Jen v jednom koutě se probíral ospalý hlídač.

Neklidně se vracel k východu. Tak pevně doufal, že zde Sandra dnes bude. Bylo by to pro něj znamením, že jí není lhostejný. Už chtěl zklamavý odejít, když mu náhle zazářily oči.

U vchodu se objevila Sandra. Okamžitě k ní běžel a s neskrývanou radostí ji pozdravil.

Hrála si na překvapenou. „Jak, pan Valentin? Vy už jste zase zde? Jste takový milovník umění jako já?“ řekla. „A paní matka, mohu ji také pozdravit?“

Skoro uličnickysky se zasmál. „Mamá je dnes zaměstnaná. Byl jsem včera smutný, když jste nás opustila.“

„Ach, mám dost jemnocitu, abych poznala, že paní matka chtěla být s vámi sama.“

„Matky bývají ve své lásce někdy sobecké. Ale o tom nemluvmé. Jsem šťastný, že jsem vás potkal. Smím se k vám připojit?“

Odevzdaně vzdychla. „Tak pojďte – nemohu vám nic odepřít.“

Robert na ní pohledem jen visel. Každá maličkost na této dívce ho okouzlovala. A ona jeho vášeň malými, vyzkoušenými manévry jen provokovala.

Když se asi po hodině loučili, Robert už jejímu kouzlu zcela propadl.

„Doufám, že budu mít brzy to potěšení vás zase vidět,“ řekl při loučení.

„Teď zatím na výstavu chodit nebudu, ale slíbil jste přece mamá, že nás navštívíte. Ve čtvrtek vždycky přijímáme.“

„Pak tedy pozítří na shledanou, milostivá slečno.“

Přikývla a pak si lehce povzdechla. Podívala se na něho rozpačitě. „Mám... mám k vám prosbu, pane Valentine.“

„Je splněna, ještě než jste ji vyslovila, pokud to bude v mé moci,“ ujišťoval ji živě.

Zdálo se, že jí jdou slova jen těžce z úst. „Chtěla bych, abyste se u nás nezmiňoval – že jsem dnes byla zase na výstavě. Mohlo by jim být nápadné, že – no – že jsem se zde s vámi už podruhé potkala. A vlastně – vlastně bych zde ani neměla být.“

„Kdybych byl hodně domýšlivý, přičítal bych těmto slovům význam, který by mne velice potěšil.“

Podívala se na něho tak bezmocně, že se mu prudce rozbušilo srdce.

„Jaký význam?“ zašeptala.

„Že jste sem dnes, stejně jako já, přišla s nadějí, že se zde potkáme.“

Odvrátila se, jako by v rozpacích.

„Už musím jít.“

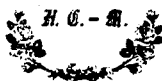
Vzrušeně ji vzal za ruku. „Odpovězte mi, prosím!“ prosil ji.

Zvedla k němu oči a podívala se na něho vážně, skoro smutně. „Není to od vás hezké, že využíváte moci, kterou nade mnou máte, abyste mne přinutil k doznání,“ řekla stísněným hlasem.

„Tak přece jste přišla kvůli mně – skutečně?“ zajásal.

Jako by hluboce zahanbena mu vytrhla ruku a rychle odběhla.

Díval se za ní zcela okouzlený a dlouho ji sledoval pohledem.

Ve čtvrtek kolem páté hodiny dámy Randolfovy přijímaly hosty. I teta Klára seděla v salonu, kde už bylo prostřeno k čaji. Liselott dnes připravila čaj naposled. K prvním hostům patřil Robert Valentin. Sandra si vyměnila s matkou triumfující pohled.

Přišlo ještě několik mladých důstojníků, kapitán Tressow se svou mladou ženou, několik pánů v civilu a nakonec paní plukovníková s dcerou. Hnala ji sem zvědavost. Pozorovala na zahradní slavnosti, jak se Robert Valentin točil kolem Sandry. Krásné sestry Randolfovy byly paní plukovníkové už dlouho trnem v oku, zejména Sandra, protože její dcera byla nepůvabná a nebyl o ni zájem.

Byla by velice uvítala Roberta Valentina jako svého zetě. Ale všichni dávali přednost „Randolfovým děvčatům“. Pole opanovala Sandra.

Hovořilo se také o Heinzi Rottmannovi a jeho kamarádi litovali jeho odchodu, protože byl velice oblíbený.

Plukovníková pozorovala ostrým zrakem Sandru, která stála u klavíru s Robertem Valentinem. Přistoupila k nim s vynuceným laskavým úsměvem.

„Určitě také litujete, slečno Sandro, že už zde poručík Rottmann není.“

Robert Valentin ji zaraženě poslouchal a neušlo mu, že Sandra nepatrně zčervenala. Věděla však, že ji chce plukovníková přivést do rozpaků.

Rychle se vzpamatovala a odpověděla: „Proč bych toho měla obzvlášť litovat?“

„No, protože se s vámi obzvlášť přátelil. Představte si, že jsme si dokonce mysleli, že jednoho dne dostaneme oznámení o vašem zasnoubení.“

Robert Valentin zbledl.

Ale Sandra byla pohotová. Tíše se zasmála. „To je opravdu komické. Jak na to vůbec někdo mohl přijít? Jistěže jsme byli dobrými přáteli, sestra Liselott, poručík a já, ale s dobrými přáteli se člověk nezasnubuje. Lituji, paní plukovníková, že jsem vás zklamala,“ řekla pobaveně.

„No, no, možné by to přece bylo... Dokonce jsme si říkali, že se teď Rottmann může oženit. Můj muž mi něco takového naznačil.“

Sandra pokrčila lhostejně rameny. Cítila, že ji Robert napjatě pozoruje a byla opatrná. „To jste pak lépe informovaná než my, paní plukovníková. Nám pan poručík řekl, že se stal důstojníkem jen na přání své matky a po její smrti se chce věnovat povolání, po kterém vždycky toužil.“

Plukovníková teď považovala za vhodné, aby poněkud couvla. „Tak, tak, co se všechno nenapovídá. Ale už nebudu déle rušit.“ S těmito slovy odešla.

Mezi Sandrou a Robertem nastalo

po této mezhíře jakési napětí. Rozhovor začal vážnout a už se neoživil.

Sandra v duchu na plukovníkovou zuřila, jakoby jí svým povídáním navalila kámen do cesty. Horečně přemýšlela, jak by situaci zachránila.

Ještě než se mohla rozhodnout, řekl náhle Robert stísněně: „Dovolíte, abych se poroučel, milostivá slečno?“

Podívala se na něho zděšeně. „Vy už chcete odejít – tak brzy?“ zeptala se tiše.

„Je vám to líto?“ zašeptal.

Horečně hledala slova, kterými by ho zadržela. Tak přece nesmí odejít, teď ne, v této náladě, tím by bylo možná všechno ztraceno. Z hluboka si povzdechla. Pak jí bleskl hlavou nápad. Zvrátila vzdorně hlavu. „Ne, ne, jen si jděte – jen jděte! Nechci se před vámi ponížovat. Zřejmě jste jako ostatní muži, kteří triumfují, když dívku poblouzní. Jen jděte, pane Valentine – má hrdost nedovolí, abych vám řekla cokoliv jiného.“

Poznala podle jeho chvějícího se obličejce, že zvítězila.

„Sandro! Drahá Sandro!“ zašeptal vzrušeně.

Zatvářila se, že je odzbrojena. „Co je vám?“ zeptala se, jako by proti své vůli.

„Byl to jen pošetilý strach, nic jiného. Odpustíte mi?“

„Pod jednou podmínkou,“ řekla rychle.

„Že ještě zůstanete.“

„Skutečně vám záleží na mé společnosti? Prosím, řekněte mi to poctivě!“

„Ješitnosti, tvé jméno je muž.“

„To není odpověď na mou otázku,“ naléhal.

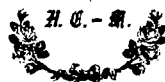
Zmateně se dívala k zemi. „Tak mne přece netrapte! My ženy přece nemůžeme otevřeně říkat, co cítíme.“

„Když ústa nemohou, tak ať mluví oči,“ prosil.

Courths-Mahlerová

Pomalou zvedla víčka a podívala se na něho. Vzbouřila se v něm všechna krev – a už byl opět očarováný. Jeho neurčitá žárlivost se rozplynula. Chvilí si ještě povídali a pak náhle řekla: „Prosím, doprovodte mne k mé matce! Paní plukovníková nás nápadně pozoruje. Určitě dělá nemístné poznámky, že jsme se tak izolovali.“

Robert se šťastně zasmál. Co na tom záleží, když Sandra bude brzy jeho nevěstou!

Heinz Rottmann skutečně navštívil svého strýce. Starý pán bydlel v malém bytě, který se skládal z obývacího pokoje, ložnice, kuchyně a pokojíku pro starého sluhu. Strýc ženský personál nesnášel.

Justus Wendt žil tiše v ústraní, údajně pro skromné poměry a nemoc. Ve skutečnosti se však s nikým stýkat nechtěl. Hodně četl a studoval všechny vědecké obory, jen pro svou zábavu. Většinou se zabýval medicínou a proto došel k překvapujícímu názoru, že jeho tělo trpí každý den jinou nemocí a den ze dne si připadal nemocnější.

Robert nevěděl o jeho finanční situaci nic určitého. Věděl jen, že se musí velice omezovat, protože stále naříkal nad drahotou. I tentokrát začal okamžitě naříkat. Přestože bylo teplo, seděl zahalený v dece a díval se jako hromádka naštěstí.

Heinzovi ho bylo líto. Dobromyslně ho pohladil po uvadlé ruce.

„Jen počkej, strýčku, snad i pro tebe nastanou lepší časy. Dnes jsem k tobě přišel, abych ti něco oznámil. Odešel jsem z armády.“

Starý pán se podíval na svého urostlého synovce nejistě. „Co? Ty už nejsi důstojníkem?“

„Ne, strýčku.“

Ve tváři jeho strýce se objevil pohrdavý výraz. „Aj, aj! Kdyby se toho byla dožila tvá matka. Nebylo nic jiného na světě nad jejího syna, pana důstojníka.“

„Byla to matčina slabost. A jen kvůli ní jsem zůstal důstojníkem, dokud žila. Ale teď už se nechci vázat na povolání, které mne nikdy neuspokojovalo a které mi bylo vnuceno.“

„To je pro mne novinka! Myslel jsem si, že sis to také přál. Takže to tak nebylo? A proč jsi mi to nikdy neřekl?“

„Především kvůli matce. Stejně by mi bylo nepomohlo, kdybych si ti byl stěžoval.“

„Asi ne. Tvá matka byla velice neústupná, jako všechny ženy, když chtějí uspokojit svou ješitnost. Ale teď mi řekni, co chceš dělat!“

„Chci být architektem.“

„A hrome! Ještě teď?“ Starý pán zjevně ožil. Heinz mu pak vysvětloval, jak chce dosáhnout svého cíle.

Strýc mu pozorně naslouchal a když Heinz skončil, vstal tak prudce, že se deka svezla na zem.

„To je zvláštní, jako bych tě dnes viděl úplně jinak. A ví bůh, že se mi tak líbíš mnohem lépe! Tvá matka z tebe chtěla udělat opici, jejíž největší zásluhou by bylo – prostřednictvím svého vojenského kabátu získat bohatou ženu. A teď najednou vidím, že jsi člověk a dokonce správný chlap. Ale jak chceš přežít tak dlouhé studium, když nebudeš nic vydělávat?“

„Mám ještě dvacet tisíc marek, které jsem zdědil po matce.“

Justus Wendt opět dopadl do křesla, ale do deky se už nezahalil.

„Ty jsi je neprohýřil?“

„Ne, strýčku. Dokud matka žila, dávala mi apanáž. Po její smrti jsem musel vyjít s úroky. Lehké to nebylo. Ale za žádnou cenu jsem nechtěl sáhnout na kapitál, protože byl určen na mé studium. A až dosáhnou svého cíle a budu vydělávat, strýčku, pak snad budu moci něco udělat i pro tebe, aby se ti žilo pohodlně a nemusel sis nic odříkat.“

Strýc se zachvěl. Díval se překvapeně na synovce. „Jak? Ty chceš – pro mne něco udělat – pro mne?“

„Ovšem, strýčku. Až to někam do-táhnu, musíš pryč z tohoto neutěšeného prostředí. Chtěl bych, abys žil blízko mne, abych tě mohl často vidět. Jen musíš být ještě několik let trpělivý.“

Strýc si podepřel hlavu a chvíli jen nehybně seděl. Pak mu klesla ruka, o kterou se opíral a rozhlédl se po prostém pokoji. Zatím ho ani nenapadlo, že by něco postrádal. Byl by si mohl život zařídit mnohem lépe, mnohem krásněji. Ale raději se stáhl do starého domu a stále jen naříkal a stěžoval si, ze strachu, že by ho mohl rozmařilý pan důstojník, za kterého Heinze považoval, požádat o peníze. A teď sem ten mladý muž přijde a nabízí mu pomoc. Byl to zvláštní pocit.

„Chlapče, můj dobrý, milý chlapče, to je od tebe hezké, moc hezké! A děkuji ti už za tvou dobrou vůli. Na to nezapomenu – ne, nezapomenu na to. Ale nemusíš si dělat starosti o svého mrzutého strýce. Mám všechno, co k životu potřebuji. Svoji dietní polívčičku a sklenku vína – to mi stačí. Nesmíš si o mne dělat starosti. Ale chlapče, lásku – trochu lásky bych potřeboval. Člověka to zahřeje u srdce.“

„Měl jsem tě vždycky rád, strýčku, i když jsi byl občas trochu mrzutý.“

„A necháš se teď u mne vidět častěji? Do Berlína je odtud přece jen skok.“

Heinz se usmál. Bylo to poprvé, kdy ho strýc požádal, aby ho navštívil. „Ano, strýčku, pokud mi to čas dovolí, i kdyby to bylo jen na hodinku. Budu muset velice pracovat, abych dosáhl svého cíle.“

„No, však ty už to zvládneš. Je z tebe úplně jiný člověk.“

„Máš pravdu, strýčku. Celá léta jsem jen vegetoval. Teď chci žít – žít a bojovat a sám si řídit svůj osud.“

Asi za hodinu se Heinz se strýcem rozloučil.

Pokládal to za dobré znamení, že se mu na začátku jeho nové životní dráhy podařilo získat srdce mrzutého strýce.

Justus Wendt však hned druhý den zavolal k sobě notáře, aby napsal poslední vůli. Udělal v ní svého synovce Heinze Rottmanna svým univerzálním dědicem.

Uběhly týdny a v domě majora Randolfa šlo všechno po starém. Jen Suzi měla být uvedena do společnosti. Ze všech členů rodiny měla skvělou náladu jen Sandra. Často se stýkala s Robertem Valentinem.

Jeho rodiče o tom neměli tušení. Byl koneckonců dospělý, a nemohli ho kontrolovat.

Jednoho dne se konečně našla příležitost, že mohl Robert Sandře otevřeně vyznat lásku. Když ji však vzal do náruče a chtěl ji políbit, bránila se a ustrašeně se rozhlédla po městském parku, kde se teď většinou scházeli. Byli sice úplně sami, ale Sandra s polibky nespěchala.

„Ne dříve, milý Roberte, než budu tvou nevěstou – i před veřejností. To jsem povinna svým i tvým rodičům,“ rekla naoko ostýchavě.

„Ach, ty má hrdá Sandro,“ řekl

něžně a slíbil jí, že okamžitě promluví se svými rodiči. A až dostane jejich svolení, půjde za jejím otce, a požádá ho o její ruku.

Pak se rozloučili a Sandra triumfovala. Tentokrát se opravdu nemusela nutit tvářit se šťastně.

Ale uplynuly dva dny a Robert se neobjevil. Co se stalo?

Když tehdy Robert přišel domů, okamžitě oznámil rodičům, že Sandru miluje a že se s ní chce oženit.

Rodiče by snad byli tuto zprávu přijali klidně, kdyby se k nim nedostaly řeči, které je naplnily nedůvěrou.

Když Robert skončil svou zpověď, podívala se na něho matka velice smutně. Bylo jí líto, že ho musí probudit z jeho opojení, ale bylo to nezbytné.

„Milý Roberte, obávám se, že se to nesmí stát. Ta Sandra není žena pro tebe, budeš s ní nešťastný. Netouží po tobě, ale po tvém bohatství.“

„Matko, vezmeš-li mi víru v Sandřinu lásku, vezmeš mi i život. Měla by sis to napřed rozmyslet, než ve mně probudíš pochybnosti.“

Stará dáma uděšeně umlkla. Ale komerční rada si nemyslel, že by pravda mohla synovi uškodit.

„Milý synu,“ řekl s klidem, „nechal ses oslnit půvabným zevnějškem té mladé dámy. Je krásná, to uznávám, ale její nitro stěží odpovídá jejímu krásnému zevnějšku. Nedovedu si ji představit jako tvou ženu.“

„Ale co proti ní máte?“ zeptal se prudce Robert.

„To ti právě chci říct, Roberte,“ odpověděl starý pán,

Než mohl promluvit, položila mu jeho žena ruku na rameno. Komerč-

ní rada však potřásl hlavou a pokračoval: „Musíš to vědět, nesmím mu to zatajit. Tak, milý chlapče, slečna Randolfová celé měsíce velice nápadně flirtovala s poručíkem Rottmannem. Byli často viděni na odlehlých stezkách. Kromě toho se povídá, že Rottmann odešel z armády kvůli ní. Nevím, jak to souvisí, ale něco tady nesouhlasí.“

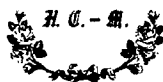
Robert smrtelně zbledl. Slova jeho otce v něm znovu probudila prudkou žárlivost, kterou už kdysi zažil. Křehovitě sevřel opěradlo křesla.

Pak vstal a řekl ochraptěle: „To nemůže být pravda – to nesmí být pravda!“ S těmito slovy opustil pokoj a odešel do svého křídla vily.

Rodiče se na sebe zoufale podívali.

„Co budeme dělat? Ach, Bože, proč právě tuto dívku?“ sténala matka.

Komerční rada odtrhl pohled od dveří, ze kterými Robert zmizel. „On už přijde k rozumu. Takové vzplanutí prodělá každý mladý muž. Lék to byl trpký, ale bude účinný. Ta prohnaná dámička se přepočítala. Až se uklidní, rozumně si s ním promluví,“ řekl své ženě, která jen s úzkostí zírala ke dveřím.

Robert ležel ve svém pokoji jako mrtvý. Zpočátku byla jeho žárlivost tak prudká, že slepě věřil, že Sandra s Rottmannem něco měla. Ale pak si vybavil každou hodinu, každou minutu, kterou s ní prožil. Její kouzlo bylo příliš silné. Její něžný hlas, její ušlechtilá hrdost a ty žhavé, plamenné oči. To všechno měla být lež? Nechtěl tomu věřit.

Nakonec zvítězila touha. Došlo to tak daleko, že se modlil, aby si zachoval víru v její lásku, i kdyby milovala jiného, jen když bude patřit jemu!

Courths-Mahlerová

Celou noc nespál. A když zasvitlo do okna první ranní slunce, došel k rozhodnutí. Chtěl se Sandry zptat, jaké vztahy jsou nebo byly mezi ní a Rottmannem.

Teď se stále pohyboval v místech, kde by byl mohl Sandru potkat. Ale protože se neodvažovala odejít z domu, aby ho nepropásla, nikde ji nepotkal. Druhého dne večer už to nevydržel. Spěchal do ulice, kde bydleli Randolfovi a procházel se kolem domu. A tentokrát měl štěstí. Sandra ho odhalila. Bez rozmýšlení si vzala klobouk a plášť a vyšla z domu.

Robert došel až k rohu příští ulice.

Tam se otočil a chtěl se vrátit, když ji náhle uviděl před sebou. „Sandro?“ vykřikl a horečně sáhl po její ruce. „Díky Bohu, konečně,“ zasténal.

Byla zděšená, že vypadal tak hrozně. „Co se stalo? Proč jsi mne nechal dva dny čekat? Každá minuta byla pro mne věčností. Proč mne tak mučíš?“ vykřikla vzrušeně. Tentokrát nemusela své vzrušení předstírat. Její vzrušení ho uklidnilo.

„Všechno vám vysvětlím, dovolte, abych vás kousek doprovodil. Musím s vámi mluvit, v té tmě nás nikdo neuvidí.“

Bylo jí nápadné, že jí přestal tykat. Nebyl toho schopen, pokud o ní pochyboval. Sandru přepadl hrozný strach, že z jejího zasnoubení nic nebude. Ale současně se té myšlence bránila. Sebrala všechny své duševní síly, aby odrazila úder.

„Viděla jsem vás jít kolem, a tak jsem si udělala na několik minut čas. Rodiče zatím nevědí o ničem, co se mezi námi stalo, jinak by byla situace pro mne nesnesitelná. Tak se

krátce vyjádřete, proč se mnou chcete mluvit.“

Robertovi se ještě nikdy nezdála tak krásná. Srdce mu prudce bušilo. Trápilo ho, že i ona mu vykala. Pomalu kráčeli vedle sebe.

„Sandro, milá Sandro, jak jsem vám předevčírem slíbil, šel jsem za svými rodiči a žádal jsem je o svolení, abych se mohl s vámi zasnoubit. Ale bohužel vám musím říct, že mi to svolení odmítli.“

Sandra strnula. „A proč?“ vyhrkla.

„Řeknu vám to otevřeně, Sandro – v těchto dnech jsem nesmírně trpěl. Už kdysi, při poznámce paní plukovníkové, jsem pocítil prudkou žárlivost. Vy jste mne tehdy uklidnila. Ale po tom, co mi řekli mí rodiče, ta žárlivost znovu propukla. Musím vědět, na čem jsem! Musím vědět pravdu, Sandro, a proto se vás přímo ptám. Je pravda to, co se doslechli mí rodiče, že jste měla blízký vztah k poručíku Rottmannovi, nebo ne? Že ho milujete a mne jste vyslyšela jen proto, že jsem syn bohatého muže?“

Sandra byla tentokrát skutečně zděšená. Ale věděla, že teď hraje o všechno. Prudce se zastavila a hrdě a rozzlobeně se podívala na Roberta.

„A vy jste tomu uvěřil, po tom všem, co bylo mezi námi, po tom, že jsem byla tak pošetilá, že jsem se vám s otevřeným srdcem přiznala, že vás miluji? Ach, jak málo mne znáte, pane Valentine, když o mně máte takové mínění!“ Hlas se jí chvěl bolestí.

„Sandro, drahá Sandro, není to tedy pravda? Ach, vracíte mi život!“

„Jak můžete pochybovat! Necítíte sám, co pro mne znamená?“ řekla jakoby zlomená.

„Odpusťte mi, že jsem vás zranil svými pochybnostmi. Ale říkali, že jste byla viděna s Rottmannem na odlehlých stezkách. A na naší za-

hradní slavnosti jste prý s Rottmannem zmizela v parku. Sám jsem vás tehdy marně hledal a uviděl jsem vás až po ohňostroji. Nedovedete pochopit, že jsem byl šílený strachem, že vás ztratím?“

Sandra si mezitím už vymyslela plán, jak se očistit od podezření. Bleskl jí hlavou už tehdy, když ji přivedla do rozpaků paní plukovníková. Teď se ho chopila.

„Zlobila bych se, kdybych nevěděla, že jste trpěl, Roberte. Protože teď trpím sama. Kéž byste byl za mnou přišel hned! Byla bych vám vyvrátila vaše pochybnosti jediným slovem.“

„Ach, zbav mne mého strachu, můžeš-li,“ zasténal Robert.

„Tak posluchejte, Roberte: Moje sestra Liselott a Heinz Rottmann se milují. Milovali se už před mým návratem domů. Byla jsem důvěrníci této lásky a občas jsem musela s Rottmannem promluvit místo sestry, protože jejich láska byla tajná. Nemohli se zasnoubit, protože byli oba nemajetní. A proto odešel Rottmann z armády. Chce se stát architektem a doufá, že pak bude moci sestře nabídnout skromný, ale jistý život. Kdo ví, dosáhne-li toho cíle? Rozhodně je teď pryč a má sestra z bolesti nad jeho odchodem odjela na delší dobu k tetě Kláře. Teď tedy vidíte, co zla mohou nadělat pomluvy.“

Robert ji uchopil za ruku a na chvíli si jí přiložil k očím. Cítila, že jsou vlhké.

„Ach, Sandro, mé sladké, hrdé děvčátko, odpusť mi! Odpusť mi už kvůli mé bolesti, že jsem o tobě mohl pochybovat. Bohudíky, že je všechno zase dobré, že mohu být šťastný! A ty, má sladká, zlobíš se na malověrného, který se chvěl o své štěstí?“

„Zlobit se? Na tebe? Ach, Roberte, na to je má láska příliš velká. Ale

už se nesmíš dát zmást zlomyslnými pomluvami. Budeš mi už vždycky důvěřovat, ty milý, bláhový Roberte?"

„Ano, má drahá Sandro! Ach, jsem tak nekonečně šťastný! Chtěl bych být stále s tebou, ale musím jít domů a promluvit neprodleně s rodiči. Dovolíš mi, že ano, abych jim řekl pravdu? Musím je přesvědčit, že jsi nevinná.“

„Roberte, je to naše tajemství. Nikdo kromě tebe a mne o tom neví. Ani mí rodiče. Bylo by hrozné, kdyby to Liselott poškodilo.“

„Sandro, mohu se za své rodiče zapřísáhnout. Budou mlčet. Ale musím jim to říct, to přece uznáváš?“

„No tak ano – pro mne je důležité jen tvé štěstí,“ řekla něžně.

Robert našel své rodiče v obývacím pokoji, jak na něho starostlivě čekají. Zneklidnění uviděli jeho rozpalený obličej. Měl vzrušením mokré čelo do té míry, že měl své řídké vlasy přilepeny ke spánkům. Poslal z pokoje sluhu, který právě vešel. Pak s rozzářenými očima referoval rodičům o tom, co se dověděl od Sandry. Jeho důvěra byla neotřesitelná.

I jeho rodiče museli této pohádce uvěřit, protože o její pravdivosti svědčil i Liselottin odjezd. Zdálo se tedy, že všechno byly jen pomluvy. Ale přesto nevěřili, že by Robert mohl být se Sandrou šťastný.

Pro všechny případy se paní Valentinová odvolávala na Robertova lékaře. Získáme-li čas, získáme všechno, řekla si a Robertovi slíbila, že se může se Sandrou zasnoubit, až mu lékař bez jakýchkoliv podmínek povolí sňatek.

Robert ještě téhož večera povolal

Courths-Mahlerová

lékaře. Ten si vyměnil významný pohled s Robertovým otcem a když se ho Robert zeptal, může-li se bez obav oženit, podíval se na něho povzbudivě přes své brýle a řekl:

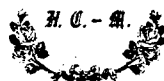
„Ale ovšem, že se můžete oženit, milý Roberte. Díky Bohu jste už za vodou. Ale mám jednu podmínku: Musíte se ještě rok tělesně naprosto šetřit a především v zimních měsících znovu odjet na jih, abyste pak dobře přestál severskou zimu. Že budete rozumný a počkáte ještě ten kratičký rok, než se nějak zavázete?“

Robertovi připadal ten rok nekonečně dlouhý. Ale byl stále ještě zvyklý chránit své zdraví, takže souhlasil, i když nerad.

Když lékař odešel, naléhal Robert na rodiče, aby se mohl se Sandrou aspoň zasnoubit. Netušil, že otec žádal lékaře, aby nařídil Robertovi odklad, protože doufal, že za tu dobu pozná, že se Sandra k němu nehodí.

A tak komerční rada nechtěl svolit ani k zasnoubení, a Robert se musel podrobit.

Sandra tím odkladem nebyla nadšena. Také si řekla, že je rok příliš dlouhý, ale přece jen nebylo nic ztraceno, záleželo teď na tom, aby si Roberta udržela.

Liselott byla teď už půl roku u tety Kláry a bylo jí tam dobře, přestože musela pilně pracovat. Teta jí nic nedarovala.

Teď byly přede dveřmi Vánoce. Teta Klára se Liselott zeptala, chtěla-li odjet k rodičům, nebo strávila Vá-

noce u ní. Liselott se dlouho nerozmýšlela. Doma po ní nikdo zvlášť netoužil, ale teta by zůstala sama. Liselott tedy řekla, že chce raději zůstat s ní. Neviděla, jak tetiny oči zazářily štěstím.

Byl jasný, mrazivý zimní den. Liselott seděla sama v malém obývacím pokoji. Naučila se už velice obratně zašívát a právě opravovala prádlo s velkou horlivostí.

Po chvíli vešla do pokoje teta Klára. „Budeš s tím brzy hotová, Liselott?“ zeptala se.

„Hned, teto Kláro.“

„Obleč se na vycházku, Liselott, půjdeme na vánoční nákupy.“

„Ano, teto, ale napřed se podívej, jestli jsem to dobře zašila.“

„To chce ta malá ještě zase slyšet chválu?“ řekla přísně teta.

„Ne teto, chci jen vědět, jestli jsi spokojená.“

„Kdybych nebyla, určitě bych nemlčela.“

Liselott byla tetinou odpovědí trochu zaražená, ale hned se usmála.

I když se tváříš tak chladně a přísně – vím, že máš zlaté srdce, a že za svou tvrdou tvář skrýváš svou dobrotu. Mne však neoklameš, teto Kláro, pomyslela si Liselott.

Rychle odešla do svého pokoje, aby se převlékla. Musela si pospíšet, protože teta nerada čekala.

Když šla dolů ve svém pěkném kabátku, kožesinovém přehozu a malém kloboučku, vycházela ze svého pokoje i teta.

Podívala se kriticky na půvabnou neteř. Byla velice spokojená, ale nedala to ničím najevo.

Pak obě dámy kráčely do středu města, kde byly velké obchody.

Liselott obdivovala tetu i při nákupech. Už se natolik přizpůsobila spořádanému životu v tetině domácnosti, že si nedovedla představit, že by od ní někdy odešla.

Když se dámy vrátily z nákupů

domů, předala služebná Liselott s úsměvem dopis.

„Pro slečnu Liselott,“ řekla důležité, jako by to byl její osobní dar.

Dívka sáhla radostně po obálce. „Od Suzi!“ vykřikla nadšeně.

„Tak si dopis rychle přečti. Až budeš hotová, přijď za mnou dolů.“

Liselott vyběhla svižně po schodech do svého pokojíku. Měla tam neuvěřitelně malý psací stolek, pohovku, potaženou pestrým kretinem, malou knihovničku, dvě křesla a zasklenou skříňku.

Teď se s povzdechem posadila do křesla a začala číst:

Moje milá Liselott!

Pozemské statky nejsou důležité pro život, jak říkával už Schiller, ale takový život, jako je u nás, mi může být ukradený. Buď ráda, Liselott, že teď nejsi doma – je to prostě otřesné.

Otce poslali předčasně do penze. Je teď neustále doma a je nesnesitelný. Z mamá je jen uzlíček nervů. A Sandra! O ní bych mohla psát celé svazky. Přes velké usilování o mladého Valentina zřejmě stále ještě neuspěla. Před několika dny jsem se dověděla, že zase odjel na jih, protože mu to nařídil lékař. Dovedeš si ještě představit, jakou má Sandra náladu. Odjel, aniž by se vyjádřil. Kdo ví, kdy se vrátí a bude-li pak do ní ještě zamilovaný, přestože byl do ní úplně blázen. Viděla jsem je víc než jednou na tajné schůzce, Sandra si ovšem stále ještě píše s Rottmannem. Nedávno jsem náhodou našla jeho dopis, který jí napsal – byla to na mou duši jen náhoda – byl podepsaný: Tvůj Heinz a byl z osmadvacátého listopadu. Ležel na jejím toaletním stolku. Teď se samozřejmě tváříš přísně a říkáš: fuj! Listovní tajemství se musí respektovat. Ale já nejsem tak vzorný člověk jako ty a byla jsem hrozně zvědavá. Píše, že se snaží dosáhnout svého cíle a zdá

se svým úspěchem tak jistý, jako by už byl stavebním radou nebo něčím podobným – lituje Sandru, že na něho musí tak dlouho čekat. Nemá nejmenší tušení, že má už dávno vážného následovníka, který se však teď zdá také pasé.

Liselott, život je drama – nic se mi jaksi nedaří. Z mé plesové sezony moc nebude. Od té doby, co papá penzionovali, dostáváme mnohem méně pozvání, a pak nejsou peníze na šaty, bez kterých přece nemohu jít na ples.

Chodíš někdy do společnosti? O Vánocích tedy nepřijedeš domů? Ach, Liselott, u nás to bude hrozné. Papá řekl, že dárky odpadnou a mamá má ve svém slovníku jen jediné slovo: šetřit. Slyšíme to ve všech variantách.

Můj jediný vánoční dárek přijde od tety Kláry. Liselott, kdybys jí mohla nějak naznačit, že jsou pro mne plesové šaty nezbytnější než chléb, pak by mi možná nějaké darovala. Dej mi, prosím, rychle vědět, protože do Vánoc už nezbývá moc času. Stejně tam budu hrát chudobku, až budu mít černě před očima. Ach jo!

Právě jsem něco objevila. Mezi Sandrou a Valentinem to zřejmě úplně neskončilo. Právě dostala dopis se zahraniční známkou. Rottmann jí posílá dopisy poste restante, vždycky v úterý, každých čtrnáct dní.

Milá Liselott, rychle mi napiš, a ať je toho hodně. Pozdravuj tetu Kláru! A nezapomeň na ty plesové šaty.

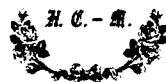
Tvá Suzi

Liselott klesla ruka s dopisem. Mezi řádky vyčetla mnohé, co ji nepotěšilo.

Velice jí tžžilo to, co Suzi napsala o Heinzi Rottmannovi. Věřil tedy stále, že ho Sandra miluje a doufal ve společnou budoucnost. A snad se mu i to přání splní, když jednou dosáhne toho, co chtěl a Sandra nena-

Courths-Mahlerová

jde bohatého muže. Zřejmě si ho chtěla pojistit, jinak by nehrála tu dvojakou hru. A možná, že se stane jeho ženou se lží v srdci.

Mezitím už byl čas k večeri. Stůl už byl prostřený a malý samovar příjemně hučel.

Klára vešla do jídelny hned po Liselott. „Tak co, Liselott, dobré zprávy z domova?“ zeptala se.

„Ach, teto Kláro, doma to zřejmě vypadá dost špatně. Suzi je úplně otrávená.“

Teta Klára neodpověděla a dívala se zamyšleně.

Liselott řekla po chvíli s nesmělým úsměvem: „Suzi se mne ptá, jestli bych ti mohla opatrně říct, že by si přála k vánocům plesové šaty!“

Teta Klára se lehce usmála. „No, o tom by se dalo uvažovat. Po něčem vhodném se podíváme. O čem píše jinak?“

Liselott náhle temně zčervenala. Myslela na to, co psala Suzi o Rottmannovi.

Teta ji pátravě pozorovala a v očích měla náhle zvláštní výraz. Z očí jí vyzařovala něha.

„Dítě, pořád ještě ke mně nemáš důvěru?“ zeptala se laskavě. „Mám tě přece ráda, jak jen může mít matka své dítě, i když to nedovedu dát najevo. Ale je to tak. Proto se mi můžeš svěřit se vším, co tě tíží, i s tajemstvím svého srdce, které jsem náhodou poznala už u vás doma.“

Liselott poslouchala její vřelá a laskavá slova jako očarovaná. Náhle vyskočila, poklekla před tetou

a skryla hlavu v jejím klíně. Klára cítila, jak se jí celé tělo otrásá pláčem.

Klára hladila hnědou dívčí hlavu a nechala ji vyplakat. Věděla, že slzy přinášejí úlevu.

V té chvíli mizely zbytky zdi, které je dělily. Liselott se teď mohla tetě svěřit se vším, co měla na srdci, také s tím, co pro ni znamenal Heinz Rottmann a ještě znamená. I o tom, že se o něho bojí, s ní hovořila.

Klára byla velice dojatá. Ten Heinz Rottmann musí být úplně slepý, když zaměnil klenot za pozlátko.

Štědrý večer i první vánoční svátek prožily obě ženy velice krásně.

Na druhý sváteční den byla Klára s Liselott pozvána do domu městského rady Wiesela. Liselott se u tohoto harmonického manželského páru, který se cítil po sňatku své jediné dcery osamělý, cítila velice dobře.

Ukázali dámám fotografii sestry paní Wieselové s jejím manželem a jejich synem. Liselott se zdáli všichni tři velice sympatičtí. Netušila, jak velký význam budou mít pro její budoucí život.

Hned po Vánocích přišel dopis od Suzi. Kromě nadšených důků za božské šaty tam byly smutné zprávy:

Je to zde, jako by někdo zemřel. Nikdo nepromluví jediné veselé slovo, nikdo se nezasměje – ani koledy jsme nezpívali. Mamá má dnes migrénu a papá sedí ve svém pokoji. Sandra je buď posměšná a lhostejná, nebo podrážděná a rozladěná. Tváří se velice záhadně.

Asi za čtrnáct dní dostala Liselott zase dopis od Suzi. Psala, že otce pozval jeden přítel, se kterým kdysi sloužil, na několik týdnů na svůj statek, aby se zúčastnil velkého honu. Major pozvání přijal.

O Sandře referovala, že dostává spoustu dopisů od Roberta Valentina a o Vánocích koš nádherných květin. Tvrdila sice, že nemá tušení, kdo jí ho poslal, ale celý den měla skvělou náladu.

O osm dní později dostala Klára telegram. Překvapeně ho otevřela, protože narušil její klidný život.

Když telegram přečetla, smrtelně zbledla.

Papá na lovu těžce raněn. Ať Liselott okamžitě odcestuje na statek Schönburg u H... Odjíždíme také. Zranění velice těžké. Mamá zhroucená.

Sandra

Klára kráčela za Liselott do kuchyně.

Její neter právě stála u příborníku, když teta vešla. S úsměvem se k ní otočila, ale když uviděla její výraz, úsměv se ztratil. „Teto Kláro, jak to vypadáš? Co se ti stalo?“

Stará dáma si ji k sobě přivinula, „Ted' musíš být statečná, Liselott. Mám pro tebe špatné zprávy.“

„Ten telegram byl od nás?“ zbledla Liselott. „Co... co se stalo?“

„Tvůj otec měl úraz, Liselott.“

„Papá? Je to zlé?“

„Lehké to není, dítě.“

„Řekni mi všechno, teto Kláro. Budu silná.“

Klára jí podala telegram.

Liselott se snažila ovládnout a zptala se tiše: „Kdy mohu odjet?“

„Vlak jede za hodinu dvacet minut. Zvládneš to, Liselott?“

„Ano, teto Kláro.“

„Pojedu s tebou.“

Dámy přišly na nádraží ještě včas. Měly před sebou čtyři hodiny cesty vlakem a pak ještě hodinu autem.

Pan von Schönburg s manželkou je už očekávali. Řekli jim, že paní Ellen s oběma dcerami přijela už před hodinou a že jsou u zraněného.

Liselott spěchala za nimi a Klára zůstala s pánem domu sama.

Sám ještě otřesený jí vypravoval, že major právě natáhl kohoutek pušky, když náhle klopýtl o pařez a puška sama spustila. Kulka prolétla dolní částí břicha.

Pan von Schönburg Kláře netajil, že lékař dává zraněnému jen krátkou lhůtu. Bohužel se už nedá nic dělat.

Po chvíli vešla do pokoje Suzi a s pláčem padla tetě kolem krku. „Máš přijít za tatínkem, teto Kláro. Ví, že jsi přijela s Liselott a chce tě vidět.“

Klára vstala a šla za Suzi.

Když vešla do pokoje, kde ležel zraněný, uviděla klečet u lůžka na kolenou zhroucenou Ellen. Ten pohled jí otrásl víc než všechno ostatní. Její Ellen, její maličká, zlomená bolestí – to ji vzalo za srdce.

Vedle matky seděla otřesená Liselott. Sandra stála pobledlá na druhém konci postele. Willy Randolf se díval na Kláru horečnatýma očima. Měl zkřivenou tvář – zjevně velice trpěl.

„Jde... to... se mnou... ke konci. Ujmi se mé rodiny,“ řekl s velkým úsilím.

„O to mne nemusíš žádat. Můj dům je pro tvou ženu a tvoje děti kdykoliv otevřený.“

„Jsi hodná – děkuji. A odpusť – všechno.“

Prísnost a tvrdost z Klářina obličej zmizela. Před ní teď ležel ubohý, trpící člověk. „Nemám ti co odpouštět, Willy. Kéž bys našel mír. A teď už nemluv. Máš velké bolesti. Mohu ti nějak pomoci?“

Zavrtěl pomalu hlavou.

Hned nato vešel lékař. Zraněný bolestí skoro ztrácel vědomí. Lékař mu podal utišující prostředek.

Courths-Mahlerová

Willy hned nato usnul. Svíral Elleninu ruku. V té vážné chvíli zmizelo všechno, co je od sebe dělilo. Tak uběhla hodina a pak další.

Kolem desáté se Willy probudil a promluvil se svou ženou a s dětmi několik jasných slov. Pak ho znovu přepadly bolesti. Ale než přišel lékař, který zůstal v domě, bolesti náhle ustaly. Zraněný se ještě jednou usmál na své drahé a ulehčeně si oddechl. S úsměvem se uvolnil.

„Teď už to bude lepší,“ řekl hlasitě.

Byla to jeho poslední slova – pak jeho úsměv zmizel. Ještě poslední vzdech. Willy Randolf byl mrtev.

Velikonoce byly toho roku dříve, ale první květy už rozkvetly.

O prvním velikonočním svátku šla Klára navštívit paní radovou Wieslovou, protože se dověděla, že přijela její sestra Marie.

Když se Klára za několik hodin vrátila domů, zavolala si Liselott do své pracovny.

Když její neter přišla, řekla jí radostně: „Liselott, našla jsem pro tebe místo, jaké sis představovala. Chtěla bys jít do Berlína?“

Liselott to vyrazilo dech. „Do Berlína?“

Okamžitě si vzpomněla, že je Heinze v Berlíně. Ovšem – v tak velkém městě se sotva potkají. Ale přesto myšlenka, že by mu byla tak nablízku, ji vzrušila.

„Ano, dítě, do Berlína. Nebo tam nechceš?“

„Ale ano, teto, proč ne? Teď povídej – jaké je to místo?“

Klára jí vypravovala, že její přítel-

kyně z mládí Marie Herbigová si jí stěžovala, že ji domácnost moc zatěžuje. Snažila se už dlouho získat dívku z dobré rodiny, které by mohla důvěřovat, ale nikoho nenašla.

„Hned jsem myslela na tebe, Liselott, a řekla jsem jí, že jsi o takovém místě uvažovala. Její sestra, paní Wieselová, jí o tobě vypravovala s nadšením. Chce k nám dnes odpoledne přijít a zeptat se tě, chceš-li s ní odjet do Berlína. Pozvala jsem obě sestry na kávu, protože Marie chce pozdravit tvou matku. Marie Herbigová je ušlechtilá žena, chytřá a laskavá. Jejím muži patří velká továrna na nábytek a je velice bohatý. Mají asi sedmadvacetiletého syna, který bydlí u rodičů. Herbigovi vedou velký dům. Je tam hodně práce, kterou by neradi přenechali personálu. Paní Marie tvrdí, že mé doporučení je pro ni cennější než ta nejlepší vysvědčení. Teď víš všechno, Liselott, a můžeš si to klidně rozvážit.“

Odpoledne přišly obě dámy na kávu. Liselott se cítila k paní Herbigové od prvního okamžiku přitahována a ta zas byla nadšena krásnými sestrami a nejráději by si je byla odvedla s sebou všechny. Po krátké poradě paní Marie Liselott angažovala. Dívka byla ochotná odjet hned s paní Herbigovou do Berlína.

Za dva dny Liselott skutečně odjela do Berlína. Na nádraží je čekal Karel Herbig, který věděl, že jeho paní s sebou přiveze Liselott. Byl to muž s prosedivělými vlasy, který přijal Liselott velmi laskavě.

Pak jeli Berlínem v přepychovém automobilu. Nakonec zastavili před velkým domem, skoro palácem,

s překrásnou kamennou fasádou. Vešli širokou branou na schodiště pokryté vzácnými koberci. Nešli však nahoru po schodech, ale použili výtah.

Dům měl dvanáct pokojů přepychově zařízených starožitným nábytkem, ale vybavených moderní technikou. Paní Herbigová hned vedla Liselott dlouhou chodbou do jejího pokoje. Nebyl sice velký, ale velice útulně zařízený.

Paní Herbigová tam nechala dívku samotnou, ale ještě jí řekla, že kdyby něco potřebovala, má zazvonit a že za hodinu se bude podávat jídlo.

A tak se Liselott poprvé v životě ocitla u cizích lidí v závislém postavení. Byla přece jen trochu stísněná. Ale řekla si, že musí být statečná a pak že všechno půjde – musí jít. A šlo to lépe, než si myslela.

Když přišla Liselott do jídelny, byl jí představen Fritz Herbig. Podobal se svou veselou a srdečnou povahou svému otci. Jeho matka mu už předtím řekla, že je Liselott neter její přítelkyně z mládí a že si přeje, aby s ní bylo jednáno jako s členem rodiny.

Fritz ji přivítal velice srdečně a kamarádsky. Štíhlá, hezká dívka s krásnými šedými očima se mu velice líbila. A když ještě zjistil, že se s ní dá velice rozumně povídat, byl nadmíru spokojený s novým přírůstkem do rodiny.

Od Liselottina příchodu uběhl více než týden, když paní Herbigová Liselott oznámila, že si její syn pozval na večer několik přátel, a pověřila ji několika menšími úkoly.

Když bylo všechno připraveno, Liselott ještě jednou zkontrolovala prostřený stůl a květinovou výzdobu. Prohlížela si s uspokojením krásnou jídelnu, zatáhla závěsy na oknech a odešla do sousedního pánského pokoje, kde si mohli muži za-

kouřit a vypít kávu. Paní Herbigová se ještě oblékala. Pán domu se synem zde ještě nebyli, ale Liselott je očekávala každou chvíli. Zaslechla zvonek a hned nato veselý smích Fritze Herbiga.

Myslela si, že otec se synem přišli společně a nedala se rušit při práci.

Právě rovnala na stole skleničky, když se za ní otevřely dveře a někdo vešel. Liselott se otočila a okamžitě sebou trhla, jako by ji někdo uhodil. Cítila, jak se jí krev hrne do tváře, protože před ní stál – Heinz Rottmann.

Bylo vidět, jak je překvapený. Díval se udiveně na štíhlou, dívčí postavu v černém.

Liselott klesly ochable ruce a sedla si do křesla. „Heinz Rottmann,“ uニコ jí z úst proti její vůli.

Heinz se okamžitě vzpamatoval, rychle k ní přistoupil a vztáhl k ní ruku. „Tak přece se nemýlím – vidím před sebou skutečně slečnu Liselott Randolfovou,“ řekl a vřele jí stiskl ruku.

Velice ho dojalo, jak se rozechvěla. Náhle ji viděl v duchu před sebou, jak pláče v parku Valentinových, a musel se velice ovládat, aby neztratil rozvahu.

Zdálo se mu, že je krásnější, vážnější a jaksi zralejší. Zejména si uvědomil neobyčejnou krásu jejích šedých očí.

Liselott se ovládla jen s velikým úsilím. „Jsem trochu překvapena, pane poručíku – ach ne – pane Rottmanne – jak jsem mohla předpokládat, že se zde s vámi setkám.“

„Jsem také překvapený, milostivá slečno. Bývám zde často hostem svého přítele Fritze Herbiga. Poslal mne do tohoto pokoje, abych počkal, než se převlékne. A teď zde najdu milou, starou známou – ne, vlastně víc – svou přítelkyni Liselott. Nebo se už nesmím považovat za vašeho přítele?“

Courths-Mahlerová

Liselott se jemně usmála a snažila se potlačit svůj neklid.

„Ovšem že můžete, pokud o to budete ještě stát, až se dovíte, že zde pracuji jako společnice a pomocnice paní domu.“

Heinz byl překvapený. „Slečno Liselott! Ach ano, zapomněl jsem, že jste ztratila otce a jeho smrtí jste se dostali do tíživé situace.“

Sandra mu líčila jejich situaci v těch nejčernějších barvách a tak ho připravovala na svou „obětí“. Ale o tom, že Liselott musela přijmout placené místo, mu nepsala.

„Naše situace je po smrti mého otce jen stěží horší než dříve,“ řekla Liselott. „Teta Klára se o nás velkoryse postarala. Ale nechtěla jsem jí být břemenem ještě já a chtěla jsem si sama vydělávat na chléb. Teta Klára pro nás udělala stejně už tolik.“

V jeho srdci se probudila nesmírná něha k této dívce. „Je od vás velice statečné, že se chcete o sebe sama postarat. Teď si teprve pokládám za čest, že se mohu považovat za vašeho přítele. Ale doufám také, že se na mne obrátíte ve všech případech, kdy budete potřebovat ochranu a skutečného přítele.“

„Děkuji vám, ale doufám, že vaši pomoc nebudu potřebovat.“

„Jak se vám zde líbí?“

„Velice. Paní Herbigová je přítelkyní tety Kláry z mládí a je ke mně velice hodná a srdečná.“

Heinz ji upřeně pozoroval a přitom si povzdechl. Její bledá tvářička ho nevysvětlitelně dojala.

„Jsem rád, že jste se dostala právě do této rodiny. Chodívám sem od té doby, co jsem přijel do Berlína. Poznám jsem Fritze Herbiga hned na začátku studia na vysoké škole, a rychle jsme se spřátelili. V budoucnosti

bychom chtěli pracovat společně. Chceme spolu založit firmu, on jako architekt pro interiér a já pro exteriér. Máme velké plány. Ale to je zatím jen vzdálený sen.“

Liselott mu velice pozorně naslouchala. Oči jí zářily porozuměním. „Rozhodně je to dobrá vyhlídka do budoucnosti, pane Rottmanne. Přejí vám ze srdce, aby se vám to vyplnilo.“

„Děkuji vám, slečno Liselott.“

„Toto oslovení se k mému zdejšímu postavení nehodí, říkejte mi prostě slečno Randolfová.“

„Jak si přejete. Pokud ovšem slečna Randolfová zůstane mou dobrou přítelkyní. Smím se zeptat, jak se daří vaší rodině?“

Liselott musela na okamžik sevřít rty. Chce slyšet o Sandře – a já mu toho mohu říct tak málo, když nechci lhát, pomyslela si.

A tak mu vypravovala o domově jen všeobecně. Viděla na něm, že není spokojený, protože chtěl slyšet o Sandře víc.

Za chvíli našťestí vešel Fritz Herbig. „Ach, nalézám tě ve společnosti dobrého ducha našeho domu, milý Heinzi. Kdybych to věděl, nespěchal bych tak,“ řekl srdečně.

„Ano, našel jsem zde slečnu Randolfovou, hned když jsem vešel. Jsme staří známí a dobří přátelé. Major Randolf, otec slečny Randolfové, byl mým představeným.“

Fritz přistoupil se smíchem k Liselott. „No, tak mi rychle pěkně poděkujte, že jsem vám přivedl starého přítele, slečno Liselott.“

„Vždyť jste přítom na mne vůbec nemyslel, pane Herbigu.“

„To je jedno. Doufám, že máte radost, že ho vidíte. No tak – je něco dobrého k jídlu?“

Heinz seděl u stolu proti Liselott a musel neustále pozorovat její bleudou, půvabnou tvář. Nejvíc ho stále poutaly její krásné oči.

Courths-Mahlerová

Náhle si marně vybavoval Sandřinu podobu. Její rysy se mu rozplývaly jako v mlze.

Až do dneška na něho Sandřino kouzlo stále působilo. A najednou měl pocit, že by její oči nikdy nemohly vyzařovat tolik tepla jako Liselottiny.

Během večera se jejich oči neúmyslně setkaly. Bylo zřejmé, že ji to uvedlo do rozpaků. Náhle měl pocit, že přišel o něco velice cenného vlastní vinou.

Po jídle paní Herbigová s Liselott odešly. Pán domu dělal mladým mužům asi hodinku společnost v pánském pokoji. Když odešel i on, mladí muži se bavili volněji.

Hosté odešli až kolem jedné hodiny.

Liselott se pak vídala s Heinzem často. On a Fritz byli skoro nerozluční. Často společně pracovali v malém ateliéru, který si dal Fritz v domě zřídit. A Heinz nikdy neopomenul pozdravit dámy. Často byl vyzván, aby si s nimi vypil čaj nebo zůstal na večeři. Považovali ho skoro za člena rodiny.

Heinz napsal Sandře o svém setkání s Liselott a ona mu na to odpovíděla:

Aspoň vidíš, Heinzi, jak to s námi vypadá. Nejradyji bych také odešla a vydělávala si na chléb. Ale mamá mi to nedovolí, hrozně na mně visí. Zde nám hořkne v ústech každé sousto. Tak bych si přála, abych mohla mamá a sestrámy nějak pomoci, ale aby to pro mne nebylo příliš těžké.

Heinzovi ten dopis připadal velice zvláštní. Zněl tak nepřirozeně, tak vynuceně. Liselott mu hodně vypravovala o dobrotě tety Kláry, o její starostlivosti, o tom, jak jim pomohla z bídy a jak dobře se u ní matka

a Suzi cítí. Proto Sandřina slova nemohl pochopit.

Byl nespokojený sám se sebou a snažil se myslet na Sandru s bývalou něhou. Zdálo se mu však, že její obraz v jeho paměti podivně bledne.

Robert Valentin se vrátil domů. Jeho rodiče byli šťastní, že tak dobře vypadá.

Zpočátku se nikdo z nich o Sandře nezmiňoval. Rodiče se už domnívali, že Robertova vášeň ochladla a byli velice rádi, že Randolfovi už nebydli ve městě.

Robert se chtěl napřed několik týdnů zabydlet, a tak uplynuly svatodušní svátky, než řekl rodičům: „Milí rodiče, myslím, že už je čas, abych s vámi zase hovořil o svých plánech na ženění. Velice vážně jsem během své nepřítomnosti o sobě přemýšlel a došel jsem k přesvědčení, že mohu být v životě šťastný jen se Sandrou. Bez jejích milých dopisů bych byl to odloučení sotva snesl. Jsem pevně přesvědčený, že mne miluje stejně jako já ji. Sandra je moje nevěsta, i když nejsme oficiálně zasnoubeni. Vždycky jste ke mně byli laskaví a něžní a tak vás prosím, abyste se nezatvrдили proti mému nejvřelejšímu přání.“

Rekl to velice vážně a mužně, i když trochu rozrušeně. Jeho rodiče chvíli mlčky seděli a dívali se zklamaně na sebe. Co by pro svého syna z lásky neudělali! Ale nedovedli se zbavit nedůvěry k Sandře. Nebyli přesvědčeni jako Robert, že ho Sandra miluje.

„Máš naše slovo, že ti po uplynutí roční lhůty nebudeme klást překážky, Roberte. To slovo dodržíme, i když je to pro nás stále ještě těžké. Když bez té dívky skutečně nemůžeš

žít, můžeme ti jen přát, abys s ní byl skutečně šťastný.“

„Ale trváte stále na tom, že musím uplynout celý rok, než mohu své zasnoubení se slečnou Randolfovou zveřejnit? Není to pro mne jen zbytečné utrpení? Toužím po sňatku s ní celou svou bytostí a vy mi chcete odepřít štěstí ještě na celé měsíce,“ odpověděl prosebně Robert.

„Ne, Roberte, z té lhůty neustoupíme ani o hodinu, protože to nařídil tvůj lékař. Ať rozhodne osud,“ řekl otec neoblomně.

Robert poznal, že rodiče nepřemluví, a tak se musel přizpůsobit. Napsal tedy Sandře, že musí být ještě trpělivá.

Začátkem srpna pak chtěl oficiálně požádat o její ruku.

Čas rychle ubíhal, jen pro Sandru to byla věčnost. Když ji Robert oznámil, že se ohlásí čtvrtého srpna, byla nesmírně vzrušená.

Teď tedy konečně nastal čas, aby oznámila Rottmannovi, že se s ním rozchází. A tak mu napsala:

Můj milovaný Heinzi!

Dovol, abych Ti tak napsala naposled. Je pro mne hrozné, napsat Ti to, co musím. Dovol, abych to zkrátila, miláčku – je to pro mne nesnesitelné utrpení. Musíme se rozejít, Heinzi – rozejít navždycky. Láska k rodině si ode mne vyžádala těžkou oběť a já ji musím přinést, i kdyžby mne to mělo stát celý můj život.

Robert Valentin požádal matku o mou ruku. Matka je tak šťastná, že nás to zachrání z bídy a zapřísahá mne, abych tu nabídku přijala. Copak mohu myslet jen na sebe? Jen já mohu matku a sestry vysvobodit z tíživé situace. Já bych raději zemřela, než bych k tomu sňatku svolila, ale má smrt by mé rodině nepomohla.

Dlouho jsem rozvažovala, než jsem našla odvahu způsobit Ti bolest, kterou cítím i já. Vracím Ti tedy Tvou

volnost. Píši Ti to, ještě než řeknu rozhodné slovo. Musím být volná a čestná pro muže, který o mne požádá, i když ho nemohu milovat. Tento dopis dostaneš zítra; to už budu Robertovou nevěstou.

Pokus se na mne zapomenout. Přepiš Ti všechno štěstí světa a s bolestí se s Tebou loučím. Už mi nepiš, nechci toho druhého podvádět, i když ho nemohu milovat. Sbohem a – odpusť.

Tvá nešťastná Sandra

Pak dala dopis do obálky a napsala adresu. Oddechla si jako po těžké práci a položila dopis na psací stůl. Chtěla ho odeslat až zítra, až bude Robertovou nevěstou.

Robert Valentin se dostavil na vteřinu přesně. Když Sandru zdravil, díval se na ni šťastným, majetnickým očima. Byl rozpalený jako v horečce.

Paní Ellen ho přijala velice laskavě. Za několik minut bylo všechno domluveno a Sandra a Robert byli oficiálně zasnoubeni.

Hned příští den dostal Heinz Sandřin dopis. Netrpělivě jej otevřel, ale když dočetl, ruce s dopisem mu klesly.

„Zavržený – protože jsem chudý.“ Neklidně pocházel po pokoji a pak zoufale dopadl na pohovku. Dlouho se díval mlčky ke stropu. Nikdo se nikdy nedověděl, co v té chvíli cítil.

Po chvíli vzal znovu dopis a pozorně četl slovo za slovem. Zdál se mu chladný, nucený, přes romantické fráze. Pak si přece jen pomyslel: Pravděpodobně na ni ze všech stran naléhali, takže nakonec obětovala sebe i svou lásku.

Nad hořkostí nakonec převládá soucit a v jeho srdci znovu vzplála stará láska. Možná, že skutečně trpí! Smí pak myslet na svou vlastní bolest?

Náhle mu bylo v těch čtyřech stěnách úzko. Vzal si klobouk a vyběhl

Courths-Mahlerová

ven. Dnes nebyl schopen pracovat. A k čemu také? Proč by teď měl horečně usilovat, aby dosáhl svého cíle?

Dlouho bloudil ulicemi. Náhle zjistil, že je v zoologické zahradě, aniž by věděl, jak se tam dostal. Zíral bezmyšlenkovitě do jednoho z kanálů Sprévy a viděl, jak voda strhla papírovou lodičku.

Když se po dlouhé chvíli obrátil k odchodu, viděl, že se k němu blíží štíhlá dívčí postava. Poznal Liselott a srdce se mu málem zastavilo.

Zasloužil jsem si, že teď musím trpět, pomyslel si. Také jsem jí kdysi ublížil. Díval se na ni zakaleným očima. Liselott ho teprve teď poznala a polekala se. Dnes ráno dostala od Suzi krátký dopis.

Milá sestro!

Teď je tedy Sandra skutečně nevěstou Roberta Valentina. Před hodinou požádal mamá o Sandřinu ruku a ona svolila. Mamá je velice šťastná, že její nejkrásnější dcera udělá tak skvělou partii. Ale mně při tom bylo těžko u srdce. Musím stále myslet na Heinze Rottmanna. Sandra si s ním do poslední chvíle psala. Nebude mít o ničem tušení. Mám pocit, že by se na to měl šetrně připravit. Snad to můžeš udělat Ty, Liselott. Určitě najdeš vhodná slova. Podrobnosti zítra.

*Zdraví Tě Tvá sestra
Suzi*

Sestřin dopis Liselott pochopitelně velice rozrušil. Jak Heinz takovou ránu snese?

Nemohla myslet na nic jiného a nevěděla, co má dělat. Před večerem ho určitě neuvidí.

Byla ráda, když jí paní Herbigová poslala na pochůzky. Bolela ji hlava,

proto se chtěla projít zoologickou zahradou.

A teď náhle před ní přicházel ten, na kterého musela neustále myslet. Nejraději by byla prchla, protože věděla, že by nebyla schopna říci mu to, co se stalo. A teď stál najednou proti ní a díval se na ni.

Chvilí proti sobě stáli mlčky. Nemohli se ani na pozdrav.

„To je zvláštní... že vás zde potkávám... právě teď,“ vyhrkl.

V jejím pohledu byla všechna láska, kterou k němu cítila.

„Vy už víte... dověděl jste se... že...“ koktala Liselott. Nemohla litoště dokončit větu.

„Ano, už vím, že se vaše slečna sestra zasnoubila s panem Valentinem. A vy jistě víte – slečno Liselott – jak se mne to muselo dotknout. Dovolu, abych byl zcela otevřený: Víím, že jste věděla o mé lásce k Sandře.“

„Ano, věděla jsem to,“ odpověděla tiše.

„Slečno Liselott, vy jste byla tehdy – na slavnosti u Valentinů – svědkem mého rozhovoru se Sandrou.“

Zděšeně ustoupila. „Vy jste to věděli?“ zeptala se a prudce se začervenala.

„Ano, a ještě mnohem víc. Vrátil jsem se ještě k lavičce a slyšel jsem váš zoufalý pláč, na který nikdy nezapomenu. Liselott, byl jsem svědkem vašich slz, jako vy jste byla svědkyní mého setkání se Sandrou. A od té doby vím, že jsem vám ublížil. Vždycky jste se tak mistrně ovládala, že jsem to vůbec netušil. Leží mi to na svědomí jako těžká vina. Leza tu vinu teď pykám, Liselott, jste pomstěna.“

Liselott k němu vztáhla odmítavě ruce. Pak jí ale klesly a stála před ním se skloněnou hlavou. A z očí jí vytryskly slzy studu a bolesti.

Uchopil ji za ruku a sevřel ji. „Liselott, tyto slzy mne obviňují – odpusťte mi, že jsem vám ublížil.“

Liselott k němu zvedla oči. „Ty slzy neplatí mně a mému utrpení. Co záleží na mně? Ale vy teď musíte trpět kvůli mé sestře – a to mne bolí mnohem víc,“ vyhrkla.

„Vy jste anděl dobroty, Liselott, vždycky jsem to věděl. A to mi také dodalo odvahy, abych se ucházel o vaše přátelství. Přes všechno, co jsem cítil k Sandře, jste pro mne mnoho znamenala. Je pro mne nesmírnou úlevou, že s vámi mohu mluvit tak otevřeně. Mám teď pocit, jako bych to najednou lépe snášel.“

Liselott si povzdechla. „Najdete odškodnění a zapomnění ve své práci.“

„Mám se dát zahanbit od dvou slabých žen? Vy na příklad, jste mi ukázala, jak statečně člověk nese bolest. A Sandra – nemusí vším tím trpět daleko víc než já? Přece sama přináší obět z lásky k matce, aby jí zajistila snesitelný život. Nemohu jí tedy vyčítat, že se mne vzdala. Může trvat ještě celá léta, než bych jí mohl nabídnout život po mém boku. Moje budoucnost je nejistá, přestože jsem myslel, že mám dost síly, abych všechno zvládl.“

Liselott cítila, jak se jí krev hrne do tváře. Z jeho slov pochopila, že mu Sandra předstírá, že se obětovala z lásky k matce. Ani teď nenašla odvahu k pravdě – a on její lži věřil. Kéž by mu ta víra pomohla, aby tu ránu lépe snášel. Bylo to pro něho milosrdnější než hořká pravda. Proto tedy mlčela, ale už se mu nemohla podívat do očí.

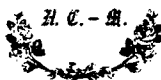
Rychle mu podala ruku. „Musím už jít, mám pro paní Herbigovou něco obstarat.“

Nejraději by ji zdržel. Měl pocit, jako by v její přítomnosti ta rána tak nebolela. „Mohl bych vás kousek doprovodit?“ prosil.

„Ano, ale jenom k tramvaji, kdybych šla pěšky, přišla bych pozdě zpět.“

Šli tedy společně až k zastávce tramvaje. Museli chvíli čekat. Potom jí pomohl nastoupit a smekl klobouk.

„Na shledanou!“ volala za ním Liselott. Heinz se pomalu vracel domů.

Příští den dostala od Sandry dopis i Liselott. Psala o svém zasnoubení a podepsala se: *Tvá šťastná Sandra.*

Liselott dlouho strnule zírala na sestřin podpis. Mohla být Sandra skutečně šťastná, když má na svědomí neštěstí druhého?

V těch dnech přišel dopis i od Kláry. Psala, že přijede brzy do Berlína i se Suzi. Suzi po tom hrozně toužila a Klára si řekla, že potřebuje trochu změny. Sandra je s matkou u Valentinových, protože se ženich nechce od ní odloučit. Za dva měsíce bude svatba.

A už za několik dní oznámila paní Herbigová Liselott, že se ohlásila Klára se Suzi. „Kategoricky ale žádá, abychom pro ni objednali ubytování v hotelu, protože prý nechce nikoho obtěžovat a také chce mít svou volnost,“ řekla se smíchem.

„To je celá teta Klára.“ usmála se Liselott.

„Ano, krátce a srozumitelně, bez společenských frází. Určitě se moc těšíte, děťátko, že?“

„Ó ano, mám tetu Kláru moc ráda. A tolik jí dlужím – my všichni...“

„Řekněte mi otevřeně, Liselott, zůstanete u nás i v budoucnosti? Mám obavy, že teď, když vaše sestra udělala tak skvělou partii, od nás odejdete.“

„To na mne nemá žádný vliv. Pokud jsem vám skutečně užitečná, pak u vás ráda zůstanu. Teta Klára už má na starosti matku a Suzi, takže jí nechci být břemenem i já.“

Courths-Mahlerová

„Mám radost, že chcete zůstat. Co bych si počala bez své pravé ruky?“

Jednoho krásného, slunného dne jela Liselott s paní Herbigovou na nádraží naproti tetě a Suzi.

Sotva vlak zastavil, Suzi vyskočila a vrhla se Liselott do náruče. Všichni kolemjdoucí pozorovali hezké sestry s úsměvem. Pak se Liselott srdečně přivítala i s tetou Klárou.

Když nastoupily dámy do auta, přikázala paní Herbigová šoferovi, aby zajel napřed do hotelu, ve kterém měla Klára objednaný pokoj.

Klára se Suzi se tam trochu osvěžily a pak jely všechny společně k Herbigům.

Přijely právě na čaj. Když si Liselott odskočila z pokoje, potkala Fritze Herbiga, který také právě přišel domů.

„No, slečno Liselott, už vaše dámy přijely?“

„Ano.“

V té chvíli se otevřely dveře a ze salonu vyšla Suzi se svým zářícím, pěkným obličejčkem a zlaté světlíčkujícími kučerami.

„Liselott, slyšela jsem tě hovořit. Teta Klára a paní Herbigová si toho mají tolik povídat, že jsem se cítila zbytečná. Mohla bych ti s něčím pomoci?“ Když uviděla mladého muže, trochu se začervenala a chtěla se vrátit do pokoje.

„Jen zůstaň, Suzi! To je pan Fritz Herbig. A to je moje sestra Suzi, pane Herbigu.“

Oba se lehce uklonili a Fritz Herbig pozoroval se zalíbením půvabnou dívčí tvář.

Suzi se dívala svýma velkýma, modrýma očima do jeho usmívající se tváře. „Ó – představovala jsem si vás úplně jinak!“ vykřikla impulzivně.

„Kdo mne tak špatně popisoval?“
„Liselott. Musela mi o vás všech psát. O vás tedy také.“

„Tak – i o mně?“ zeptal se pobaveně.

„No ovšem, musím přece vědět, s kým se moje sestra denně stýká.“

„Samozřejmě, na to máte právo. Ale smím se zeptat, jestli mne slečna Liselott líčila šedivě nebo růžově?“ zeptal se a pokukoval přitom po Liselott.

Suzi se zasmála. „Ani šedivě, ani růžově, ale v barvě, která neodpovídá skutečnosti. Snad jsem její slova jen špatně pochopila. Rozhodně jsem si vás představovala menšího, ne tak štíhlého a ne tak plavého.“

„Ó, prosím o odpuštění, že jsem vás zklamal. Doufám, že mi nedáte pocítit, že se vám líbím tak málo.“

„Ale ne, právě naopak – mnohem víc,“ vyhrkla. Ale pak zčervenala a zakryla si rukou ústa. Trochu zmatená pokračovala: „Ach, už zase moc mluvím a Liselott na mne dělá přísné oči. Nesmíte si toho všimát, pane Herbigu, mám ve zvyku říkat vždycky právě to, co se mi honí hlavou. Proto jsem černou ovcí rodiny.“

„Vyloučeno!“ vykřikl přesvědčivě Herbig.

„Co myslíte?“

„Ach tak, vy myslíte, protože jsem světlovlasá. To s ním nemá nic společného, když má člověk černé srdce. Jen se zeptejte Liselott, co se se mnou natrápila.“

„Raději se nezeptám, protože bych si nechtěl Liselott zneprátenit. Ale jestli řekne o vás jen jediné špatné slovo – je s naším přátelstvím konec.“

Suzi se zasmála a políbila sestru. „Ano, dnes je úplně mírná. Bože, jsem tak ráda, že jsem v Berlíně, Berlín je úžasný. Závidím vám, že zde můžete žít stále.“

„Jste v Berlíně poprvé, milostivá slečno?“

„Ano.“

„Ó, tak si musíme spolu vyjít a já vám ukážu všechny pamětihodnosti.“

Suzi si povzdechla. „Ach, teta Klára právě řekla, že raději nepůjde vůbec z domu. Berlín jí jde na nervy.“

„Výborně, tak necháme tetu Kláru s matkou doma, ta také o ruch moc nestojí. A my si vylétneme sami. A jestli se nechcete svěřit jen mně, poprosím Heinze Rottmanna, aby nás doprovázel. Je to přece starý přítel slečny Liselott i váš. A pak uvidíte z Berlína všechno, co si jen přejete.“

„Ó, to by bylo nádherné! Liselott, můžeme to udělat? Smím?“

Liselott jí vtiskla polibek na rozpálené líčko. „Musíme se napřed zeptat, jestli dostanu volno. Jsem zde zaměstnaná.“

Fritz doslova planul. Suzi se mu líbila. Její bezprostřední upřímnost ho okouzila a byl by jí rád splnil každé přání, jen aby viděl její úsměv.

„Slečno Liselott, mamá vám prostě musí dát volno. Hned ji o to sám poprosím.“

Vešli všichni tři do salonu. Fritz Herbig nejprve přivítal tetu Kláru, se kterou se už znal, a pak přednesl matce svou prosbu. Paní Herbigová ihned souhlasila. A hned si vymysleli plán na příští den.

Ještě neskončili, když se objevil Heinz Rottmann. Chtěl odvést Fritze na procházku. Fritz však neměl chuť odejít. Držely ho zde Suziny modré oči. A Heinz se nechal rád přemluvit, aby zůstal.

Mladí lidé se bavili s takovým elánem, že staré dámy uprchly do vedlejšího pokoje.

Heinz byl okamžitě ochotný doprovázet Fritze a obě mladé dámy na procházce po Berlíně.

Když Suzi jela s tetou autem do hotelu, řekla jí: „Teto Kláro, chtěla bych žít v Berlíně stále. Je zde tak nádherně!“

„Tobě se zdá všechno nové nádherné. To je právo mládí.“

Netušila, že Suzi dnes zažila něco mimořádného: Probudila se v ní první láska.

Příští den ráno zastavilo před hotelem auto s Liselott, Fritzem a Heinzem Rottmannem. Nemuseli dlouho čekat. Za chvíli se objevila Suzi s tetou Klárou.

Fritz zval Kláru, aby si přisedla. „Zavezeme vás napřed do našeho domu.“

Klára s úsměvem zavrtěla hlavou. „Ne, ne, půjdu kousek pěšky a pak si najmu drožku. Jsem staromódní a mám averzi vůči automobilům. Jedou moc rychle,“ odpověděla. „Kdy se vrátíte?“

„Před večerem ne,“ odpověděl rychle Fritz.

„Ó – tak pozdě?“

„Ano, vždyť jsou dnes opravdové prázdniny. Mamá o tom ví. Naobědváme se u jezera a u Josty si vypijeme kávu. Pak se ještě projdeme a na večeri budeme zase doma.“

Mladí lidé odjížděli, pobaveni Kláriným ohromeným výrazem.

Suzi jákala radostí, když se auto řítilo berlínskými ulicemi. Jednu chvíli dokonce uchopila bezděčně Fritze za ruku. A on ji držel tak pevně, že se zděšeně podívala do jeho nadšených očí. Chtěla ruku stáhnout, ale Fritz ji nepustil. Suzi se podívala neklidně na Liselott. Ta však stála stranou, ponořena do rozhovoru s Heinzem Rottmannem. Suzi si připadala jako spoutaná. Prudce zčervenala a její malá ručka se ve

Fritzově dlani zachvěla. Proboha – snad si nemyslí, že sáhla po jeho ruce úmyslně! Musí ho okamžitě vést z omylu.

„Myslela jsem, že je vedle mne sestra.“

„Copak se nemohu také podílet na vašem nadšení?“

„Ale nemusíte mne tak pevně držet, jsem už zase normální,“ žertovala.

S jemným sevřením ruku uvolnil.

Suzi s Fritzem byli v bujně náladě a dokonce tím nakazili i Liselott. Byla šťastná, protože se jí zdálo, že je Heinz v poslední době trochu veselejší. Když ho Suzi rozesmála, byla by ji Liselott radostí políbila.

Naobědvali se v zahradní restauraci u jezera. Seděli na terase. Jídlo i nápoje byly výtečné.

Když ke stolků přišel prodáváč pohlednic, prosila Suzi. „Napišeme pozdrav mamá a Sandře.“ Fritz okamžitě koupil pohlednice. Liselott však s úzkostí pozorovala Heinze. Jeho tvář zůstala nehybná, když slyšel Sandřino jméno.

Suzi napsala adresy na dvě pohlednice. „Tak – to je pro Sandru – prosím, podepište se,“ přisunula lístek k Fritzovi.

„Vaše slečna sestra se zasnoubila velice náhle,“ podotkl Fritz.

Suzi zavrtěla hlavou. „Náhle? Ó ne! To se odehrávalo nejméně rok.“

Liselott se vyděsila a pokusila se dát Suzi znamení. Suzi však na to nereagovala.

Fritz nespustil ze Suzi oči a řekl jen roztržitě: „Tak, už celý rok?“

„Ano,“ přikývla Suzi, „tajně byla s Robertem Valentinem zasnoubená už od konce července minulého roku. Ale jeho rodiče tomu zpočátku bránili, myslím, že kvůli jeho zdraví. Rozhodně vím, že požadovali rok na zkoušku, než se mohlo zasnoubení zveřejnit.“

Liselott seděla jako ochromená a otřesená pozorovala Heinzovu hrozivě bledou tvář. Věděla, že se v něm teď něco zcela zhroutilo.

„Suzi, jak můžeš něco takového tvrdit. Nemůžeš přece vědět, jak to bylo,“ snažila se zachránit situaci.

Fritz Herbig zpozorněl a rychle se podíval na svého přítele. Suzi teprve teď zpozorovala Liselottino znamení a uvědomila si, že provedla hroznou hloupost.

Na celou společnost najednou padla tíseň. Suzi však nepatřila k lidem, kteří by se dlouho trápili nejasnou situací. Odvážně uchopila býka za rohy.

„Milý pane Rottmanne, Liselott mně právě nenápadně dala znamení, že jsem vyžvanila něco, co mělo zůstat tajemstvím. Ale když už se to stalo, nepovažuji za správné, aby se to úmyslně zatajovalo.“

Heinz se probral s řekl Suzi: „Byl bych vám velice vděčný za naprostou pravdu, slečno Suzi.“

„Myslím, že by vám mohla jen prospět. Nemám stejný názor jako Liselott, že bychom před vámi měli něco skrývat, i když v nejlepším úmyslu. Tím se jen všichni podílíme na podvodu. Už mne to dlouho trápilo...“ Vyhýbala se Liselottiným prosícím očím. Dívala se pevně a rozhodně na Rottmanna.

Rottmann se k ní naklonil a řekl polohlasně: „Vy tedy víte – o mně – a – vaší sestře Sandře?...“

Suzi přikývla. „Jistě, všechno vím. Už dávno – už od počátku: Ó, já, já jsem měla vždycky velice bystré oči, že, Liselott?“

„Prosím tě – mlč,“ vyhrkla otřesená Liselott.

„Ne, Liselott, řeknu pravdu i proti tvé vůli. Já vím, ty chceš pana Rottmanna šetřit, myslíš si, že lehčeji překoná to, co mu Sandra provedla. Ale já si to nemyslím. Myslím si, že otevřenost je nejučinnější lék, i když chutná hořce.“

Courths-Mahlerová

Vychází ve 3. týdnu

Vydává Moravská Bastei (MoBa)
spol. s r. o.

Kotlářská 53, 602 00 Brno

Redakce: tel. 05/71 18, linka 216, 245, 288

Obchodní oddělení: tel. 05/41 21 28 50

Sekretariát: tel. 05/71 18, linka 232

Fax: 05/41 21 28 50

Šéfredaktorka: Eliška Nováková

Odpovědná redaktorka: Ivana Fabišíková

Technický redaktor: Otmar Ševčík

Tiskne: Moravská typografie, a. s., Brno

H. C.-Mahlerová:

Tři sestry Randolphovy

Překlad: Libuše Lacinová

© MoBa, spol. s r. o., 1996

© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe,
GmbH & Co., Bergisch Gladbach

V nakladatelství MoBa, spol. s r. o.

vychází:

Hedwiga Courths-Mahlerová –

společenské romány

Silvia-Exklusiv –

příběhy velkých lásek

Dr. Stefan Frank – lékař z Polesí

Pouta lásky –

příběhy z rodinného života

G. F. Unger – jeho velké westerny

Jerry Cotton –

napínavé detektivní příběhy

John Sinclair – na stopě hrůzy

Zlatá růže – láska a diadém

Silvia-Royal –

královna milostných romancí

Western-Bestseller –

hrdinové Západu

Vampýra – hrůza a děs

Hedwiga Courths-Mahlerová-Extra-

nová řada společenských románů

Zvěrolékař z Jedlové –

příběhy lidí a jejich přátel

Reg. zn. MK ČR 7166

Podávání novinových zásilek v SR

povoleno RPP, Bratislava,

pošta 12, č. j. 481/95

BASTEI®
MOBA

„Vy jste mne chtěla šetřit – ušetřit mne bolesti – vy, slečno Liselott?“ řekl ochraptěle Heinz.

Liselott zvedla jen bezmocně ruku a zadržela slzy. Chvěla se o něho strachem.

„Ach, Liselott je zvláštní stvoření,“ prohlásila rezolutně Suzi. „Když se jedná o ni, dokáže být statečná, ale když se jedná o člověka, kterého miluje, chvěje se strachem.“

Když Suzi viděla, jak Liselott zčervenala, uvědomila si, že zase řekla hloupost. A tak pokračovala: „Samozřejmě, i když se jedná o její přátele – a vy jste přece Liselottin přítel, ne?“

„Ano, její nejoddanější přítel. Slečno Suzi, dokažte mi, že i vy jste mi přátelsky nakloněna a řekněte mi pravdu. Od kdy je tedy vaše sestra Sandra zasnoubena s panem Valentinem?“

Suzi se zhluboka nadechla. „Od konce července minulého roku. Ještě ten den, kdy jste se se Sandrou rozloučili, měla s Robertem Valentinem první schůzku v galerii,“ řekla jasně a rozhodně.

Rottmann sevřel křečovitě ruce. „Nemožné!“ vykřikl ochraptěle.

Suzi sepjala ruce a pomyslela si: Bože, dej, aby obrátil své srdce k ubohé Liselott, až pozná, že ho Sandra podvedla!

„Je to tak, jak jsem řekla, dávám vám na to své slovo. Už za několik týdnů se vyjádřil, ale jeho rodiče k zasnoubení nesvolili. Ani nevím proč. Mamá byla jedinou Sandrinou důvěrníci a světila se mi, až v den, kdy se zasnoubili. Sandra nechtěla, aby o tom někdo věděl, ani my ne. Ale věděla jsem, že si Sandra dopisuje s vámi – a ode mne to věděla Liselott.“

„Tak i to jste věděly?“ řekl Heinz a podíval se smutně na Liselott.

Suzi pokračovala. „Ano, věděla jsem, že si každých čtrnáct dní přinášela z pošty dopis od vás a Robert me-

zitím docela veřejně chodil do našeho domu stále častěji. Ano, a jednou jsem dokonce četla dopis, který jste psal Sandře. Zapomněla ho v našem pokoji – a já – no – byla jsem zvědavá, docela otevřeně se k tomu přiznávám, a tak jsem si dopis přečetla. Kromě Liselott jsem to ale nikomu neřekla.“

Rottmann seděl jako zklameně. Pak se zeptal. „Tehdy váš pan otec ještě žil? Sandra tedy nepřinesla žádnou oběť, aby matku zachránila z tíživé situace! Nikdo na ni nenaléhal, aby se obětovala pro matku a pro sestry?“

„Ó, tak to vám předstírala? To je Sandře podobné. Ta – a přinést oběť? Ta myslí jen na sebe a má ráda jen sebe. Před vámi jen předstírala oběť, protože se přece jen za svou zradu styděla.“

Rottmann jí přímo visel na rtech a teď se zatvářil skoro zlostně.

Liselott zavřela oči, jako by se bála, že se stane něco hrozného. Chvilí bylo naprosté ticho.

Konečně se Rottmann probral ze strnulosti a hlasitě se rozesmál. Byl to hořký smích, plný bolesti a pohrdání.

„No tak, jen vesele, panstvo! Na lásku! Na věrnost!“ Náhle svá hořká, výsměšná slova přerušil a podíval se smutně na Liselott. Jeho vzrušená tvář dostala zcela jiný výraz a pokračoval změněným, vřelým tónem. „Existuje také láska, která nežádá nic pro sebe, věrnost, která je s námi ve zlých hodinách, která si oškliví nízkost a faleš. Budiž tato sklenka věnována lásce a věrnosti šlechtěného ženského srdce! Budme šťastni, že něco takového ještě existuje!“ Vyprázdnil sklenku jedním douškem.

Pak se chopil Suziny ruky. „Díky za vaši pravdu, Suzi, jsem vaším věčným dlužníkem,“ řekl.

Když se Heinz Rottmann vrátil večer domů, našel tam telegram. Starý sluha jeho strýce oznamoval, že jeho pán minulé noci po krátké těžké nemoci zemřel.

Heinz okamžitě odcestoval do Wittenbergu, aby zařídil strýcův pohřeb. Zdržel se tam déle, než předpokládal. Ke svému velkému překvapení zjistil, že ho strýc ustanovil svým univerzálním dědicem. Byl ohromen, že mu strýc, kterého považoval za zcela nemajetného, zanechal sto dvacet tisíc marek a svému starému sluhovi dvacet tisíc.

Náhle měl Heinz po starostech. Mohl teď v klidu dokončit studium a nemusel přijít s prázdnými rukama, až založí s Fritzem svou vlastní projekční kancelář. Jeho život se teď úplně změnil. Přemýšlel o tom, co by se asi stalo, kdyby měl ty peníze předtím, než se Sandra stala nevěstou Roberta Valentina. Jak jinak by se pak jeho život vyvíjel. Ale pak si řekl: Je dobře, že se to stalo. Teď vím, že bych se Sandrou nebyl šťastný.

S úlevou si vzpomněl na Liselott, na její lásku a věrnost. Při té myšlence cítil neobyčejnou vřelost. Náhle se osvobodil od toho, co cítil k Sandře, jako od zlé nemoci.

Než se vrátil do Berlína, teta Klára už se Suzi odjela. Fritz Herbig ji marně prosil, aby zůstala déle. Byla neoblomná. Prohlásila, že má nejvyšší čas postarat se o přípravy na Sandřinu svatbu.

Suzi se loučila s Berlínem velice těžce. Zůstalo tam její mladé srdce.

Když vzal Fritz Herbig naposled do své dlaně jí malou, chvějící se ruku, podíval se jí hluboce do očí. „Suzi, že se zase uvidíme?“ řekl tiše.

Suzi zazářily její krásné, modré oči a mohla jen mlčky přikývnout, protože jí slzy nedovolily promluvit.

Ve vile Valentinových probíhaly velké přípravy na blížící se svatbu. Když už Robertovi rodiče dali svolen-

ní, nezabývali se dál malichernými připomínkami.

Viděli, jak je jejich syn šťastný. Sandra tak dokonale dokázala předstírat milující, šťastnou nevěstu, že rodiče složili zbraně.

Těsně před svatbou se Sandra na pár dní vrátila k tetě Kláře a ve vile byla očekávána se svou rodinou až v den svatby.

Mezi Sandrou a Suzi se odehrála mezi čtyřma očima velice ošklivá scéna. Suzi řekla sestře docela otevřeně, že Heinzovi všechno prozradila. Sandra zbledla zlostí, že byl její podvod odhalen a že už Heinz její pohádce o oběti nevěří. Ale protože věděla, že musí tuto záležitost v tichosti pohřbít, křičela na Suzi, že je nezralé děcko, a že se plete do věcí, po kterých jí nic není.

Svatba mladého páru byla uspořádána s velkou nádhernou. Mladí manželé odjeli ještě v den svatby do jižního Švýcarska, kde měli trávit první část líbánek. V zimních měsících je pak měli zakončit v Itálii. Robertovi rodiče naléhali, aby se ještě první rok svého manželství velice šetřil.

Sandra byla tím plánem nadšená, protože měla být uvedena do velkého, elegantního světa mezinárodní společnosti.

Její krása tam měla slavit triumfy. Ale byla natolik chytrá, že hrála před svým manželem neustále něžnou, milující manželku.

A Robert byl dokonale šťastný, protože věřil, že má milující ženu.

Liselott zůstala u Herbigů, přestože ji Klára prosila, aby se vrátila k ní,

když Sandra už u ní nebyla. Liselott by se snad byla i vrátila, kdyby ji nedržel v Berlíně silný magnet. Heinz Rottmann stále docházel k Herbigům.

Jejich vztah se zdánlivě nezměnil. Hovořili spolu jako dobří přátelé, ale čím byl Heinz veselejší, tím byla Liselott tišší a zdrženlivější. Stále své city úzkostlivě skrývala za chladným chováním.

Heinzovy vzpomínky na Sandru postupně bledly a jeho rány se zahojily.

Jeho city se měnily. Přitom se pilně věnoval studiu.

Tak uběhla zima.

Liselott už dávno odložila smutek a světlé barvy, které teď nosila, umírnily její vážný výraz. Herbigovi s ní jednali jako s vlastní dcerou a mezi ní a Fritzem vznikl skoro sourozenecký vztah.

Suzi v dopisech na Liselott naléhala, aby si vyprosila na několik dní dovolenou a přijela k tetě Kláře. Její dopisy teď byly velice zvláštní. Mezi její obvyklou veselostí se občas objevila vážná otázka. Mezi řádky vždycky vyčetla: Co dělá Fritz Herbig, jak se mu daří, mluví někdy o mně?

Liselott pochopila a ve svých dopisech psala obšírně o tom, co chtěla slyšet a svědomitě jí vyřídila každý pozdrav.

A když se v berlínských předzahrádkách objevili první poslové jara, když ze země vystrkovaly hlavičky pestré krokusy a tulipány, poprosila Liselott paní Herbigovou, aby jí dovolila strávit Velikonoce u tety Kláry.

Dostala okamžitě dovolenou na čtrnáct dnů. A Heinz Rottmann se dověděl ještě téhož večera, že Liselott nebude celé dva týdny v Berlíně. Sotva to dovedl pochopit. A když se pak pomalu vracel domů, pomyslel si: A co když se už do Berlína nevrátí?

Náhle pocítil zvláštní neklid, kterého se nedokázal zbavit.

Příští den se ten neklid změnil v touhu. A právě dnes nemohl jít k Herbigům. Fritz odjel s otcem vyřídít nějaké obchody a paní Herbigová se včera zmínila, že nebude celé odpoledne doma.

Náhle mu bleskl hlavou nápad, že tedy bude Liselott pravděpodobně doma sama.

Dlouho se nerozmýšlel, zavolał drožku a jel směrem k domu Herbigových. O ulici dál zaplatil kočímu a šel pěšky.

Když zazvonil u bytu Herbigových, řekl mu sluha, že panstvo není doma a že je zde jen slečna Liselott.

Heinz si oddechl. V tomto stavu by byl nesnesl, kdyby nebyla dívka doma. Hrál si před sluhou na překvapeného a tvářil se, že přemýšlí.

Nakonec řekl váhavě: „Tak mne ohlaste slečně Randolfové!“

Liselott právě ukládala sklenice do příborníku v jídelně.

Byla velice překvapená, když jí sluha ohlásil pana Rottmanna.

„Řekl jste mu, že není nikdo doma?“ zeptala se nerozhodně.

„Ano, řekl jsem to. Ale pan Rottmann má pro panstvo nějaký vzkaz.“

„To je něco jiného. Hned přijdu.“

Liselott si přitiskla ruce k srdci. Pak se snažila trochu uklidnit a šla do pokoje, kde čekal Rottmann.

Heinz jí šel rychle vstříc.

„Nikdo není doma,“ řekla okamžitě.

Držel déle její ruku. „Věděl jsem to, Liselott,“ odpověděl s potlačovaným vzrušením. Chtěla zděšeně stáhnout ruku, ale Heinz ji držel pevně.

„Přejete si?“ řekla stroze.

„Co si přeji? Pocítil jsem touhu vás vidět. Byl jsem zaražený, když jsem včera slyšel, že na čtrnáct dní odjíz-

díte. Tak dlouho vás nemám vidět! A náhle jsem dostal strach, že už vás nikdy neuvidím. Od našeho setkání v zoologické zahradě jsme spolu nikdy nemluvili o samotě, přestože jsem si to přál. A teď jsem zde. Zlobíte se?”

„Ne, nezlobím, ale – ale musím vás zase ihned poslat pryč. Musím se připravit k odjezdu,“ řekla zmateně.

„Ale já se nedám poslat pryč, Liselott, ne dřív, než vám řeknu, o čem už nemohu déle mlčet. Víím, že jsem ztratil právo, mluvit o tom, čeho jsem plný. Chtěl jsem trpělivě čekat, až se zacelí všechny rány, které jsem vám zasadil. Od té chvíle, kdy jsem se dověděl, že odjíždíte, je konec s mým klidem. Mám hrozný strach, že byste se mi mohla ztratit. Bojím se, že už se nevrátíte. A tak jsem přišel, abych se pokusil vás zachytit.“

Liselott se zachvěla. „Ale ano, já se zase vrátím, nevzdám se přece svého místa,“ řekla tiše.

Podíval se jí hluboce do očí. „Liselott, byl jsem zaslepený, ale mé srdce bylo přece stále s vámi, jako bych celou tu dobu cítil, že jsem vyměnil klenot za pozlátko. Liselott, než jsem poznal Sandru, miloval jsem vás. A její ztrátu jsem překonal rychleji, než jsem si myslel. Nevím, jestli mi po tom všem, co se stalo, můžete ještě věřit. Ale mohu vám teď upřímně říct: Miluji vás vroucně, jak jen může milovat muž, který překonal pošetilé poblouznění a trpce za to pykal. Liselott, je vaše láska ještě dost silná, aby mi odpustila všechny mé omyly? Chtěla byste mi patřit navždycky?”

Z jejích krásných, šedých očí zazářila měkkost a bezmezná láska. Hluboce se nadechla a pak tiše řekla: „Kdysi jsem považovala za nemožné, že bych se vzdala své hrdosti. A když jsem viděla, jak jste nešťastný, všechno se ve mně zlo-

nilo. Pokud mne Heinz Rottmann potřebuje ke svému štěstí – jsem zde.“

Přitáhl si ji pevně k sobě. „Liselott, Liselott, vůbec si nezasloužím, abys mne milovala! Děkuji ti, anděli dobroty a slitování. Chci se pokusit si tvou lásku zasloužit.“

„Ach, ať už si mne zasloužíš nebo ne – musím tě milovat.“

Díval se jí hluboko do očí a pevně ji k sobě přitiskl. Pak se jejich rty setkaly v dlouhém polibku. Všechno zmizelo a nic už je nerozdělovalo.

V kuchyni si špitalo služebnictvo. Sluha jim vypravoval, že je slečna s panem Rottmannem už celou věčnost sama. Zdálo se jim to velice podezřelé. Ale brzy se vrátila paní Herbigová.

Sluha jí horlivě hlásil, že je na návštěvě pan Rottmann, a že si výslovně přál mluvit se slečnou Randolphovou. Paní Herbigová nebyla jeho zprávou tak otřesena, jak předpokládal. Služebnictvo se jako na pověšl shromáždilo poblíž dveří a z jejich tváří bylo patrné, že očekávají menší katastrofu. Ale uvnitř byl klid. Heinz Rottmann šel paní Herbigové vstříc a políbil jí ruku.

„Milostivá paní, využil jsem vaší nepřítomnosti a jako lupič jsem vnikl do vašeho mírumilovného domu,“ řekl rozverně.

„A co jste zde hrozného prováděl, milý pane Rottmann?“ zeptala se.

„Odloudil jsem vám Liselott a přemluvil jsem ji, aby se stala mou ženou. Právě jsme se zasnoubili.“

Paní Herbigová dopadla překvapeně do křesla. „Bože, to mne položilo! Musel jste si vybrat právě dívku, kterou tak nutně potřebuji?“ zeptala se napolo vážně, napolo žertem.

S úsměvem si položil ruku na srdce. „Jinak to nešlo, milostivá paní.“

„A vy jste jen tak beze všeho svolila, Liselott?“ zeptala se paní Herbingová.

„Ach, jen tak ne. Ale dnes jsem už nejednala jen z vlastní vůle,“ řekla Liselott se šťastným úsměvem.

Paní Herbigová uchopila ruce mladého páru. „Pak tedy jménem božím – mé nejpřímnější blahopřání! Ale teď mi musíte vypravovat, jak k tomu došlo.“

Heinz paní Herbigové všechno řekl a seděli společně tak dlouho, dokud nepřišli domů otec a Fritz.

„Co tomu říkáš, Fritzi? Tvůj přítel Rottmann nám chce unést Liselott. Bez výčitek svědomí se nám zasnoubili,“ řekla paní Herbigová.

„No konečně!“ vykřikl spokojeně.

„No dovol, chlapče, zní to tak, jako by ses nemohl dočkat, až slečna Liselott od nás odejde,“ řekl starý pán, ale hned mladému páru srdečně blahopřál.

„To také nemohu. Slečna Liselott musí co nejrychleji z domu, nebo se mi uhnízdí v srdci tak hluboko, že tam pro jinou ženu nezbude místo.“

„Pro jinou ženu?“

„Pro kterou jinou?“

„No pro moji ženu,“ řekl s potutelným úsměvem.

„Pro tvoji ženu?“

„Ale vždyť ještě žádnou nemáš.“

„Ještě ne, ale velice brzy budu mít.“

„Zřejmě sis už nějakou vyhlédl, Fritzi,“ řekla paní Herbigová plná očekávání.

„Ano, maminko.“

„Tak rychle řekni, koho?“ naléhala.

Vzal oběma rukama její hlavu a zašeptal jí to do ucha.

Paní Herbigové zazářily oči. „Skutečně, Fritzi – tak...“

„Ticho, maminko! Souhlasíš s mou volbou?“

„Ano Fritzi, velice... Ach, Bože!“

V té chvíli k nim přistoupil starý pán. „Vy spiklenci – to mne chcete nechat zhynout zvědavostí?“

„Prozradím ti to, až tady nebude Fritz a určitě budeš také souhlasit,“ utěšovala manžela s úsměvem paní Herbingová.

K velkému překvapení služebnictva nařídil pán domu, aby se dalo chladit šampaňské. A paní Herbigová šla sama do kuchyně objednat slavnostní večeři.

Potom, když se servírovala pečenně, vrazil do kuchyně sluha celý rudý. „Jsou tam snoubenci. Slečna Randolfová a pan Rottmann se zasnoubili. Hned jsem si všiml, že něco nehraje.“

„No, když jsou snoubenci, tak to snad hraje,“ řekla spokojeně kuchařka, protože se v salonu nedělo nic nemorálního.

Liselott už nejela k tetě sama, ale se svým snoubencem. Napsala matce a tetě předem, že se s Heinzem Rottmannem zasnoubila.

Pro mladý pár to byly nádherné Velikonoce. Byli denně spolu a dělali si plány do budoucna. Svatba měla být už za několik týdnů. Heinz si to přál. Byl teď zámožný muž a nemusel čekat, až skončí studium.

Po Velikonocích odjela Liselott se svým snoubencem ještě do Berlína, ale za několik dní se vrátila k tetě Kláře, aby zde vyčkala do své svatby.

Těch pár týdnů uběhlo velice rychle a nastal slavný den.

Teta Klára vypravila své oblíbené neteři překrásnou svatbu. Ovšem tak okázalá jako Sandřina nebyla. Kromě nejbližších příbuzných nebylo pozváno mnoho hostů, nechyběli samozřejmě především Herbigovi. O to však byla svatba srdečnější.

Přišla i Sandra s Robertem. Robert věnoval své švagrové nákladný sva-
tební dar – nádhernou sňuru perel
s uzávěrem z briliantů.

Sandra se velice ovládala. Po-
zdravili se s Heinzem zcela nená-
padně.

Když pak byli po obřadu na oka-
mžik s Heinzem sami, řekla mu:
„Ach, konečně se dostávám k tomu,
abych ti popřála štěstí, švagře
Heinzi.“

Uklonil se, podíval se jí chladně do
očí a řekl: „Děkuji, paní švagrová.“
Viděl, že se Sandra pokouší, aby
v něm vzplanul bývalý cit.

Podívala se mu vášnivě do očí.
„A přeji ti zapomnění na minulé
dny,“ řekla ochraptělá vzrušením.

Heinz však zůstal zcela klidný
a Sandra poznala, že nad tím mužem
ztratila moc. „To mi nemusíš přát,
milá švagrová. V lásce k Liselott
jsem dávno na všechno zlé za-
pomněl.“

Sandra se zlostně odvrátila a vra-
cela se ke svému muži, který ji s lás-
kou pozoroval.

Slavnostní hostina skončila.
Hosté se rozešli do různých míst-
ností, jíní se šli projít do zahrady.
Mezi nimi i Suzi s Fritzem. Zpočá-
tku si měli hodně co povídat, ale po-
tom najednou oba zmlkli. Pak se je-
jich oči setkaly. Fritz náhle Suzi
objal a políbil ji na svěží, rudá ústa.
A potom už ji neustále líbal a Suzi se
nebránila.

„Tak! Už bych to byl déle nevydr-
žel. Taková svatba jde člověku na
nervy. Také jsem chtěl někoho líbat.
Ať se ovládá, kdo chce!“

Suzi se rozesmála a přitom si ener-
gicky utíraly slzičky. „Ty jsi mne tak
tiskl, že mi vytryskly slzy, ty jeden
nevychovaný Fritz,“ řekla, aby za-
kryla své dojetí.

„Ach, skutečně. Miláček má slzy

Courths-Mahlerová

v očích? Pojď, já ti je osuším. Ať jsou
to tvé první a poslední slzičky.“

Potom ji políbil velice něžně na oči.
Ale hned ji zase začal líbat vášnivě
na tváře, na ústa a na vlasy.

Suzi se nakonec musela bránit.
„No, teď ale vypadám. Úplně jsi mne
rozcuchal! Každý hned pozná, co se
stalo.“ Snažila se dát do pořádku
svůj účes.

„Jen to nech tak, plavovlásko, vy-
padáš sladce i tak! A ať každý pozná,
co se stalo. Hned půjdeme za mými
rodiči a prohlásíme, že jsme se za-
snoubili.“

K velkému překvapení Sandry
a paní Ellen to také udělali. Proto-
že pro manžele Herbigovy a novo-
manžele to nebylo už dávno ta-
jemství.

Ulynuly tři roky a v Berlíně už na
sebe upoutala pozornost nová firma
dvou architektů: Herbig a Rott-
mann. Nemuseli dlouho čekat na za-
kázky. Velice rychle se prosadili
díky svým schopnostem a kromě
toho je podporoval i otec Fritze
Herbiga.

Suzi se nedávno stala paní Herbi-
govou. Obě sestry bydlely blízko
sebe a velice často se vídaly.

O Sandře slýchaly jen zřídka. Sta-
la se z ní dáma velkého světa.

Z očí Liselott a Suzi však zářilo ta-
kové štěstí, že už jen pohled na ně
působil každému radost.

KONEC

H. Courths - Mahlerová

vychází vždy ve 3. týdnu v měsíci.
Své oblíbené čtení obdržíte u všech
dobrych prodejců tisku.
Máte-li zájem o předplatné – nalistujte si
stranu 64.

Příští sv. 055

Courthu, jak já tě miluji...

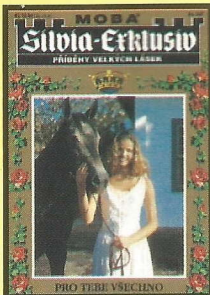
Příběh o nenadálém štěstí

Renata Overbergová měla těžký život. Když v devíti letech osiřela, ujala se jí sestra její matky. Byla to velice hodná žena a umožnila Renatě studovat na vysoké obchodní škole. Teta však zanedlouho také zemřela a Renata zůstala úplně bez prostředků, takže musela studium přerušit. Aby se vůbec uživila, pracovala jako pomocnice v domácnosti. I když se podřídila nezbytnosti, věděla, že ji podobná práce nemůže trvale uspokojovat. V Německu však byla inflace a nezaměstnanost a o slušná místa byla velká nouze.

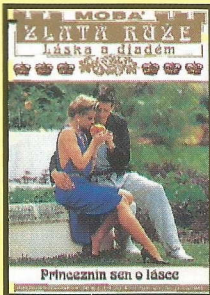
Jednoho dne dostala Renata dopis, který ji ohromil. Příbuzný, kterého vůbec neznala, jí odkázal celý svůj majetek. Kromě velké hotovosti to byla kožešinová farma a velký dům v Kanadě.

Jedinou podmínkou, aby závěť nabyla platnosti bylo, že musí strávit celý rok v Kanadě.

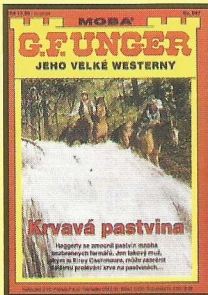
Když Renata dočetla závěť, nemohla v první chvíli uvěřit, že se jedná skutečně o ni. Byl to jen nádherný sen, ze kterého se probudí? Znovu si ji pozorně přečetla a konečně uvěřila, že je to skutečnost...

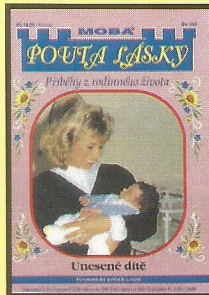
**Příběhy
velkých lásek**

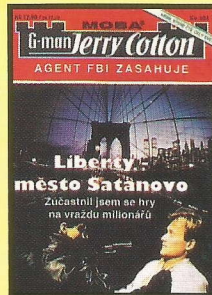
Láska a diadém

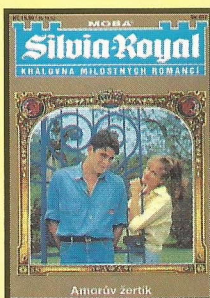
Velké westerny

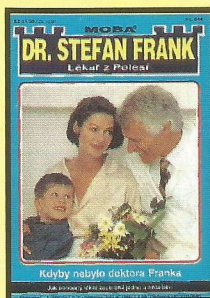
**Příběhy
z rodinného života**

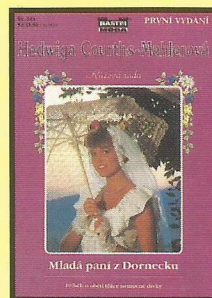
**Napínavé
detektivní příběhy**

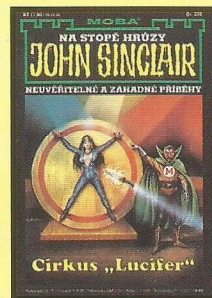
**Královna
milostných románů**

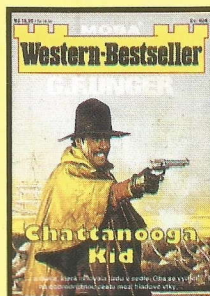
Lékař z Polesí

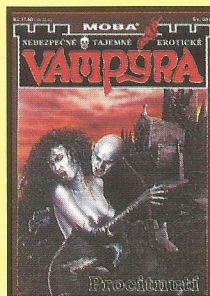
**Společenské
romány**

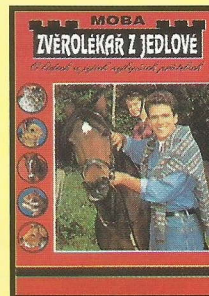
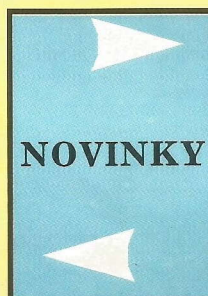
Na stopě hrůzy

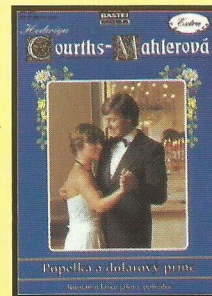
Hrdinové Západu

Hrůza a děs

**Příběhy lidí
a jejich přátel**

**Nová řada
společenských
románů**

NAKLADATELSTVÍ MOBA
KOTLÁŘSKÁ 53, 602 00 BRNO